

ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΚΥΚΚΩΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
(Βίτωνος Ῥούσου-Πολιτικού Μηχανικοῦ-Θεολόγου)

ΒΙΟΣ, ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΚΑΙ
ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΒΙΤΩΝΟΣ

ΙΕΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ
ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ
2002

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΙΕΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ
ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΒΟΥΛΛΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΜΕΝΕΛΑΟΣ Ν. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ: ΑΡΛΟ

© 2002 ΙΕΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ
ISBN: 9963-580-97-1

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.	ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΤΑΥΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ	11
2.	ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΒΙΤΩΝΟΣ.....	15
3.	ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΣΥΝΕΧΕΙΑ.....	23
4.	ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ Η ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΒΙΤΩΝΟΣ	27

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΤΑΥΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, νομοθέτης καὶ φιλόσοφος, εὐρεθεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροΐσου, γνωστοῦ διὰ τὰ πολλὰ πλούτη του, δὲν ἐμακάρισε τὸν ζάπλουτον ἐκεῖνον βασιλέα τῆς Λυδίας, ὡς ἀνέμενε φιλαρέσκως, ἀλλὰ τοὺς εὐτυχήσαντας νὰ ἔχουν ἀρίστην τελευτὴν τοῦ βίου, Τέλλον τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους ἀδελφοὺς Κλέοβιν καὶ Βίτωνα. Εἰς δὲ τὸν Κροῖσον εἶπε τελικῶς: “Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε”.

Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν περὶ τοῦ ἀρίστου τέλους τῆς ζωῆς τῶν δύο ἀδελφῶν ἐξ Ἀργους, υἱῶν τῆς Γυδίππης, ἱερείας τῆς Ἥρας, ἀποθανόντων κατὰ τὸ πέρας τῆς προσευχῆς των κάτωθεν τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς, ἀφοῦ προηγουμένως αὐτοί, ἀντὶ τῶν βοῶν, ἔσυραν ἐκεῖ τὴν ἄμαξαν, διὰ τῆς ὁποίας προσήρχετο εἰς τὸ Ἡραῖον ἡ μήτηρ των, ἔκαμε ποίημα ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς, ὑπὸ τὸν τίτλον “Ἀληθινὴ Εὐτυχία”. Εἰς παλαιότερας δὲ ἐποχὰς ἀνεγίνωσκε κανεὶς εἰς βιβλίον τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου, κατάλληλον δι’ ἐκμάθησιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης δι’ ἀρχαίους, τὴν σχετικὴν διήγησιν περὶ τῶν σοφῶν μακαρισμῶν τοῦ Σόλωνος ἐνώπιον τοῦ Κροΐσου. Εἰς δὲ τὴν πόλιν τοῦ Ἀργους, ἴσως ἀκόμη, μία κεντρικὴ ὁδὸς φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Βίτωνος.

Γενικώτερον, μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων εἰς ἡλικίαν, ἴσως ἔνεκεν τῆς κατευθύνσεως τῆς παιδείας κατὰ τὴν ἐποχὴν των, οἱ πολλοὶ ἐγνώριζον τὴν ὑπόθεσιν τῆς Γυδίππης καὶ τῶν τέκνων της.

Ἀκόμη καὶ οἱ παλαιότεροι κάτοικοι τοῦ χωρίου μου Λάνιας, τῆς Ἐπαρχίας Λεμεσοῦ, ὅλοι γεωργοὶ φιλόπονοι καὶ διακρινόμενοι διὰ τὴν φιλομάθειάν των, ἦσαν κάτοχοι τῆς περὶ τὸν Κλέοβιν καὶ Βίτωνα διηγήσεως, δι’ αὐτὸ καὶ οἱ γονεῖς μου κατὰ τὴν βάπτισίν μου, τὸ 1940, μοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Βίτων, ἀφοῦ οἱ γονεῖς ἐξαδέλφου μου εἶχον δώσει προηγουμένως εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα Κλέοβις¹.

1. Φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν ἔλειψεν ἡ προσπάθεια τῶν ἀπανταχοῦ υποδούλων Ἑλλήνων διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς αὐτοσυνειδησίας των ὡς Ἑλληνορθόδοξων· δηλαδὴ ὡς μελῶν καὶ φορέων τῆς ἱερᾶς ἐνώσεως τοῦ καθαρῶ καὶ γνησίου Ἑλληνισμοῦ μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ προσήλωσις των πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον θεῖαν λατρείαν, πρὸς τὴν τιμὴν

Λοιπόν, σπανίως μὲν, ἀλλὰ πάντως συνήντησα ἀνθρώπους ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Ἑλλάδι, φέροντας τὸ ὄνομα Βίτων· οὐδέποτε ὅμως ἤκουσα ὅτι ὑπῆρχεν ἅγιος Βίτων. Ἐδέησε νὰ μάθω περὶ τούτου ἐν Ἀγίῳ Ὄρει· Κατ' ἀρχάς, ὡς προσκυνητὴς τὸ 1967, ἔλαβον μίαν εἰδησιν περὶ τοῦ ἁγίου· ἀλλ' ἀργότερον, σπουδάζων Θεολογίαν ἐν Θεσσαλονίκῃ, τὸ 1977, καὶ γενόμενος μελετητὴς ἔργων Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἔγινα ἀποδέκτης πολλῶν καὶ μεγάλων πληροφοριῶν περὶ τοῦ ἁγίου Βίτωνος, αἱ ὁποῖαι μὲ ὠδήγησαν ἐν ἀγαλλιάσει εἰς τὴν ἀναζήτησιν πηγῶν καὶ βοηθημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ εὑρίσκον τὴν ἱστορίαν, “τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν” τοῦ ἁγίου μου.

Αἱ πρῶται ἐπαρκεῖς πληροφορίες, αἱ ὁποῖαι καθωδήγησαν τὰ βήματά μου, προῆλθον ἀπὸ ἑνὸς ἐνάρετον ἱερομόναχον, τὸν ἀείμνηστον Παῦλον Ἀγιοπαυλίτην, ἀποπνέοντα τὸ ἄρωμα τῆς κατὰ Χριστὸν πραότητος καὶ ταπεινοφροσύνης. Ὁ π. Παῦλος μὲ παρέπεμψεν ἀρχικῶς εἰς μίαν ἐγκυκλοπαιδεῖαν, ὅπου γίνεται σύντομος μνεία ἁγίου Βίτωνος, ἀναφερομένου εἰς τὸ μαρτυρολόγιον τοῦ ἁγίου Ἰερωνύμου. Ἡ παραπομπὴ αὕτη ἔδιδεν ἀμέσως τὸ στίγμα τοῦ χρόνου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔζησεν ὁ Βίτων οὗτος, ἀφοῦ ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος ἀπέθανε τὸ 420 μ.Χ., ἐνῶ

ἡ ζητούμενη διήγησις περὶ τοῦ βίου τοῦ μάρτυρος ἐλάμβανεν ἐγκυρότητα ἐκ τοῦ ὁσίου συγγραφέως. Ἄς ὁμολογήσω δὲ ἐνταῦθα, κατὰ σχῆμα πρῶτον, ὅτι ἀμφότεροι οἱ ἅγιοι, ὁ ὅσιος Ἰερώνυμος καὶ ὁ μάρτυς Βίτων, ζήσαντες ἐντὸς τῆς Ἡνωμένης, Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῆς ἀείποτε Ὁρθοδόξου, τιμῶνται ὑπ' Αὐτῆς καὶ ἐορτάζονται κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἥτοι τὴν 15ην Ἰουνίου.

Ἀργότερον ὁ αὐτὸς Παῦλος μοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι, ζήσας ἐν Ἰταλίᾳ, διεπίστωσεν ὅτι τὸ ὄνομα Βίτων καὶ τὸ ὑποκοριστικόν του Βιτούτσιο εἶναι πολὺ διαδεδομένα εἰς τὴν Νότιον Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. Ἀπὸ τότε, καὶ μὲ τὴν ὡς ἄνω προϋπόθεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας Βίτωνος καὶ Ἰερωνύμου, ἐκινεῖτο ἐντός μου ἡ μεθόδευσις τῆς ἐπιτεύξεως μιᾶς ἐπαφῆς, ἀφ' ἑνὸς μὲ ἀνθρώπους, σχετιζομένους μὲ τὴν περιοχὴν ἐκείνην τῆς Ἰταλίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ πρόσωπα, γνωρίζοντα ἢ ἔχοντα πρόσθασιν εἰς ἀρχαῖα κείμενα βίων παλαιῶν ἁγίων.

Ὁ πόθος μου διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ, καὶ ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας προϋποθέσεις καὶ πληροφορίας, μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ ναὸν τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν. Ὁ ἱερεὺς ἔδειξε πλήρη ἄγνοιαν περὶ ἁγίου Βίτωνος. Εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις μου νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἔστω καὶ εἰς πλεον εὐθετον χρόνον, ἐφάνη ἔκπληκτος, ὅταν, ἀνασύρας ἀπὸ θύλακά του μικρὸν ἡμερολόγιον “τσέπης”, ἀνέγνωσε παρ' ἐλπίδα τὴν ἀναγραφὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου Βίτωνος εἰς τὴν γραμμὴν τῆς 15ης Ἰουνίου. Αὐτὸ τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ τὸν διηυκόλυνε νὰ ἀνεύρῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τὸν κατάλληλον τόμον, ὅπου συμπεριλαμβάνετο καὶ “ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία” τοῦ ἁγίου Βίτωνος.

Ἦτο ὁ ἑβδομος τόμος τοῦ ἔργου,

LES
PETITS BOLLANDISTES
VIES DES SAINTS
de l' Ancien et du Nouveau Testament

TOME SEPTIEME
DU 14 JUIN AU 2 JUILLET

PARIS
1882

Ἀπὸ τὸ γαλλικὸν κείμενον, διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Βίτωνος, μετέφρασα (Ὀκτώβριος 1978) πιστῶς τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν του, ὡς εὐθὺς ἀμέσως ἐκθέτω ταῦτα:

τῶν Ἀγίων, δὲν ἡμπούδιζεν ἐκείνους, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπεβοήθει νὰ ἀξιοποιήσουν ὀρθῶς τὰ προϊόντα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ πολιτισμοῦ, καθ' ὅσον μάλιστα πρὸ αἰῶνων ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ἄλλοι Ἕλληνες (ποιηταί, συγγραφεῖς καὶ φιλόσοφοι) ἐζωγραφήθησαν εἰς τὰς τραπέζας ἢ εἰς τοὺς νάρθηκας ναῶν Ἱερῶν Μονῶν, διὰ τὴν καλὴν συνεισφορὰν των, διὰ τὴν κατὰ μέρος ρῆσιν τῆς Ἀληθείας, διὰ τὴν μετὰ λόγου βιοτήν των.

Μία ἐκφανσις τῆς ἑλληνορθοδόξου αὐτοσυνειδησίας τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων ἦτο καὶ ἡ ὀνομασία τῶν βαπτισμένων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Κολυμβήθρᾳ. Παραλλήλως πρὸς τὴν μεγάλην χρῆσιν ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐγένετο καὶ χρῆσις ὀνομάτων, λαμβανομένων ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, μυθολογίαν καὶ ἄλλην ἑλληνικὴν παράδοσιν.

Εἰς τὸ μνημονευθὲν χωρίον μου αἱ πλεῖσται, ἴσως, οἰκογένειαι περιελάμβανον μέλος ἢ μέλη, φέροντα τοιαῦτα ὀνόματα: Ἀλέξανδρος, Βρασίδης, Σωκράτης, Ὀμηρος, Ἀχιλλεύς, Τηλέμαχος, Ἱπποκράτης, Ἀρτεμισία, Κλεοπάτρα, Ἑρμιόνη, Κλειώ, Πηνελόπη, Ἰάσων, Φοῖβος. Ἰσως ἐνίσχυσε τὴν συνήθειαν αὐτὴν ἡ ἴδρυσις, μετὰ τὸ 1900, ἐκείνου τοῦ μᾶλλον πολιτιστικοῦ “κέντρου”, τὸ ὁποῖον ἐξειλήχθη εἰς τὸ σημερινὸν καφενεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ προδρομικὴ ἐκείνη πρώτη ἐστία, εἶχεν ἀναπόσπαστον ἐξοπλισμὸν καὶ τμήμα τὴν βιβλιοθήκην· εἰς τὰ βιβλία ἐκείνης προσέτρεχον οἱ φιλομαθεῖς γεωργοὶ μετὰ πόθου. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ ἐλατήρια καὶ οἱ στόχοι τῆς ἰδρύσεως τοῦ νεοκόπου μορφῆς ἐκείνου κέντρου, ἦσαν πράγματι πνευματικὰ καὶ πολιτισμικά, διὰ τοῦτο καὶ ἐτόλμησαν οἱ πρωτεργάται νὰ ἰδρῦσουν τοιοῦτο κέντρον, διότι οἱ κάτοικοι τῆς Λάνιας, κατὰ σφωζομένην ἐντολήν καὶ εὐχὴν τῆς τότε (1900) “Μεγάλης Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ὑδατος”, ἐδέχοντο ὡς ἱερὰν ὑποθήκην νὰ μὴ ἀνοίξουν καφενεῖον ἐν Λάνια!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΒΙΤΩΝΟΣ (+303)

Ὁ Βίτων κατήγετο ἀπὸ μίαν λαμπρὰν οἰκογένειαν τῆς Σικελίας, καὶ ἦτο υἱὸς ἐνὸς ἄρχοντος, ὅστις ὠνομάζετο Χυλᾶς, τοῦ ὁποίου αἱ κτήσεις καὶ τὰ πλούτη ἐγένοντο πρόξενοι πολλῆς τιμῆς δι' αὐτὸν εἰς τὴν χώραν του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο εἰδωλολάτρης καὶ ἀφωσιωμένος ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὴν λατρείαν τῶν ψευδῶν θεῶν. Ἀλλὰ ὁ Βίτων εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἔχη ὡς παιδαγωγὸν ἓνα χριστιανόν, ὀνομαζόμενον Μόδεστον, καὶ ὡς τροφὸν μίαν γυναῖκα χριστιανήν, ὀνομαζομένην Κρησκεντίαν, οἱ ὅποιοι τὸν ἀνέτρεφον εἰς ἀτμόσφαιραν ἀληθοῦς ἀποστροφῆς τῶν εἰδώλων καὶ εἰλικρινοῦς καὶ φλογερᾶς ἀγάπης διὰ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐβαπτίσθη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς του καί, καθὼς ἦτο προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴν χάριν, ἔλαμπε μεταξὺ τῶν ἀπίστων μὲ πράξεις ἥρωϊκὰς καὶ μὲ ἱερὸν ζῆλον, μὲ τὰ ὅποια ἐκέρδιζε ψυχὰς διὰ τὸν Κύριον. Ἐλαβεν ἐπίσης τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας. Τοιοῦτοτρόπως διὰ τῶν προσευχῶν αὐτοῦ οἱ τυφλοὶ ἀνέκτων τὸ φῶς, οἱ ἄρρώστοι τὴν ὑγείαν καὶ οἱ δαιμονισμένοι ἀπηλευθεροῦντο ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ διαβόλου.

Ὁ Βίτων δὲν ἦτο παρὰ δώδεκα ἐτῶν, ὅταν ὁ Βαλεριανὸς ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν, ἐκ μέρους τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, περισσότερον ὡς διώκτης καὶ δῆμιος τῶν Χριστιανῶν, παρὰ ὡς νομάρχης καὶ διοικητής. Μεταξὺ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους κατήγγειλαν εἰς αὐτόν, ἦτο καὶ ὁ Βίτων, ὁ ὅποιος, ἂν καὶ μερᾶκιον, δὲν ἔπαυε νὰ θεωρῇται ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας ὡς ὁ πλέον δυνατὸς καὶ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς των.

Ὁ Βαλεριανὸς ἐκάλεσε τὸν Χυλᾶν, τὸν πατέρα τοῦ Βίτωνος, καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι, καθὼς ἔμαθεν ὅτι ὁ υἱὸς του ἦτο ὁπαδὸς τῆς αἰρέσεως τῶν χριστιανῶν, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, συμφώνως πρὸς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς νόμους. Ἀλλά, κατόπιν προσεκτικῆς ἐξετάσεως καὶ ἔνεκεν τῆς πρὸς αὐτὸν τὸν Χυλᾶν ἐκτιμήσεώς του, ἠθέλησε νὰ ἀναβάλῃ αὐτὴν τὴν δίωξιν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ πατὴρ θὰ ἐπανεφέρειν εἰς τὴν τάξιν τὸν υἱόν. Ὁ Χυλᾶς ὤφειλε λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλην τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, καὶ τι περισσότερον ἀκόμη, διὰ νὰ κάμῃ τὸν Βίωνα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν λατρείαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν λατρείαν τῶν θεῶν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τὴν θρησκείαν τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ Χυλᾶς ὑπεσχέθη νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὰ ὅλα.

Πράγματι, μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐχρησιμοποίησεν ὅλα τὰ μέσα, διὰ νὰ κερδήσῃ, ἢ ἀκριβέστερον νὰ δελεάσῃ καὶ ἀποπλανήσῃ αὐτὸ τὸ τρισευτυχισμένον παιδίον. Ἐβαλε λοιπὸν τὸν Βίωνα ὁ πατὴρ του εἰς

τάς ἀγκάλας του, ἔλουσε τὰ μάγουλά του με τὰ δάκρυά του· τοῦ ὑπέδειξεν ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπεχώρει εἰς τὴν θέλησιν τοῦ αὐτοκράτορος, ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ εἰς μίαν στιγμὴν, ὅχι μόνον ὅλα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησε δι’ αὐτόν, καὶ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ μοναδικὸς κληρονόμος, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν του καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του. Τοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι θὰ ἐδυσφήμει τὴν οἰκογένειάν του καὶ θὰ ἄφινε τὸν πατέρα του εἰς μίαν τοιαύτην πικρίαν καὶ θλίψιν, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸν ὠδήγουν εἰς τὸν θάνατον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου· τελικῶς προσεπάθησε νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ τὴν περιφρόνησιν διὰ μίαν θρησκείαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐλατρεῦετο εἰς ἐσταυρωμένος· εἰς ἄνθρωπος, ὅστις ἀπέθανεν ἐπονειδίστως ἐπὶ ἐνὸς σταυροῦ.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ τεχνάσματα δὲν ἐδημιούργησαν οὔτε ἵχνος ἐντυπώσεως εἰς τὴν ἀνίκητον καρδίαν τοῦ Βίτωνος. Ἀντιθέτως, καθὼς ἦτο μεμορφωμένος ἐν τῇ ἀγιότητι τῶν μυστηρίων μας καὶ ἐγνώριζε βεβαίως τὴν μωρίαν τῆς εἰδωλολατρίας, ὠμίλησεν ἐνθέως πρὸς τὸν πατέρα του, εἰς τὸν ὁποῖον μάλιστα ἀνέπτυξεν ἰσχυροὺς λόγους, διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά του. Τελικῶς τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι, οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε ἀπειλαί, οὔτε ἀπώλεια ἀγαθῶν, οὔτε βασανιστήρια -ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν ἦσαν- οὔτε αὐτὸς ὁ θάνατος, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸν χωρίσουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Βαλεριανὸς εἰδοποιήθη διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Βίτωνος ἀποτυχίαν τοῦ Χυλᾶ. Μανθάνων ἐξ ἄλλου ὅτι τὸ παιδίον αὐτὸ ἐξηκολούθει νὰ κάμνῃ θαύματα, διὰ τῶν ὁποίων διεδίδετο ὁ Χριστιανισμός, διέταξε νὰ τὸ συλλάβουν καὶ νὰ τὸ προσαγάγουν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου του. Ἡρώτησεν τότε τὸν Βίωνα διατί, ἐνῶ δὲν ἦτο παρὰ ἐν παιδίον, ἀνθίστατο εἰς τὰ θελήματα τοῦ πατρός του, καὶ δὲν ὑπετάσσετο εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς νόμους, καὶ μήπως δὲν ἐγνώριζεν ὅτι αὐτός, ὁ Βαλεριανός, εἶχε διαταγὴν νὰ τιμωρῇ σκληρῶς αὐτοῦ τοῦ εἵδους τοὺς ἰσχυρογνώμονας, καὶ ἀκόμη νὰ τοὺς κάμνῃ νὰ πεθαίνουν.

Ὁ παῖς ἀπήντησεν ὅτι δὲν παρήκουεν εἰς τοὺς αὐτοκράτορας καὶ τὸν πατέρα του, παρὰ διὰ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν Θεόν, ὁ Ὅποιος ἦτο ὁ Ἀνώτατος Κύριός του καὶ ὁ Πρῶτος Πατήρ του· ὅσον δὲ ἀφεώρα εἰς τὰς τιμωρίας, θὰ τὰς ὑπέμενεν εὐχαρίστως, διὰ νὰ μὴ λατρεύῃ τοὺς δαίμονας, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ἀδιάλλακτοὶ ἐχθροὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Χυλᾶς, ὁ ὁποῖος ἦτο παρών, ἔκραξε μὲ πόνον, καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχής, διότι εἶχεν ἓνα υἱὸν τόσον ἀνόητον, ὥστε νὰ χαθῇ ἐξ αἰτίας τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης του. Ἀλλὰ ὁ Βίτων ἀπήντησεν ὅτι, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ χαθῇ, εἰργάζετο διὰ τὴν σωτηρίαν του, μένων πιστὸς εἰς Ἐκεῖνον, ὁ Ὅποιος, ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε τὴν ζωὴν, θὰ τοῦ ἔδιδεν ἐπίσης τὴν αἰώνιον δόξαν.

Ὁ διοικητής, χάνων τὴν ὑπομονὴν του, διέταξε νὰ δώσουν εἰς τὸν Βίωνα μερικοὺς ῥαβδισμούς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐγίνεν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσῃ ὁ μάρτυς τίποτε ἀπὸ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀπόφασίν του. Ὁ διοικητής τότε προσέθεσε, νὰ τὸν γυμνώσουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν, καθὼς τοῦ ἀξίζει. Οἱ δῆμοι ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσουν· ἀλλὰ οἱ βραχίονες τούτων ἀπώλεσαν τὴν δύναμίν των καὶ ἀπεξηράνθησαν· τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Βαλεριανοῦ, τὴν ὁποίαν ἐξέτεινε, διὰ νὰ ἀπαγγείλῃ αὐτὴν τὴν κατὰ τοῦ μάρτυρος ἀπόφασίν του.

Τότε αὐτὸς ὁ δικαστὴς ἀνέκραξεν ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς ἦτο εἰς μάγος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιῇ μάγια. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο καθόλου μάγος, καὶ οὐδόλως ἐγνώριζεν οἰαδήποτε μάγια, παρὰ μόνον νὰ δοξάζῃ καὶ νὰ εὐλογῇ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ Παντοδύναμος Κύριος ὅλων τῶν πλασμάτων.

Ὁ Ἅγιος ἐθεράπευσεν ἐν συνεχείᾳ αὐτοὺς τοὺς διώκτας του, διὰ νὰ κάμῃ φανερόν ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι Πνεῦμα Ἀγαθωσύνης καὶ Πραότητος καὶ ὅτι οἱ ἀληθινοὶ μαθηταὶ Του δὲν τρέφουν παρὰ μόνον ἀγάπην δι’ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς των.

Ὁ Βαλεριανός, ἠνωχλημένος ἀπὸ τὸ θαῦμα, ἀποδίδει τὸν Βίωνα εἰς τὸν πατέρα του, μὲ τὴν διαταγὴν τίποτε νὰ μὴ λυπηθῇ, ὥστε νὰ κάμῃ τὸν Ἅγιον νὰ ἀλλάξῃ αἰσθήματα. Ὁ πατὴρ τότε, φανταζόμενος ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος ἦτο νὰ βυθίσῃ τὸν μάρτυρα εἰς τὰς ἡδονάς, προσεπάθησε νὰ τοῦ μαλακώσῃ τὴν καρδίαν μὲ πολλὰς θωπείας. Τὸν ἔτρεφεν ἀβρότερον τοῦ συνήθους. Δι’ ἐορτῶν καὶ χορῶν ἐδημιούργησε νέον περιβάλλον διὰ τὸν Ἅγιον, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς νεαρὰς δούλας, διὰ νὰ τὸν διαφθείρουν. Ἀλλ’ ὁ ἅγιος παῖς, ἐν μέσῳ ὅλων αὐτῶν τῶν παγίδων, οὐδὲν ἄλλο ἔκαμε, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ ἀναστενάξῃ· καί, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνεχῶς λελουσμένους εἰς τὰ δάκρυα καὶ τὴν καρδίαν ἀνυψωμένην εἰς τὸν οὐρανόν, ἔκραζεν εἰς τὸν Θεόν, λέγων: “Καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην μὴ περιφρονήσης καὶ μὴ ἐγκαταλείψῃς, Κύριε”.

Διέθεσαν δὲ εἰς τὸν Ἅγιον ἐν θαυμάσιον δωμάτιον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπίπλωσις ἦτο ἀνάγλυφος, μὲ διακόσμησιν ἀπὸ χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους· ἐκεῖ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ κατοικῇ. Ἐκεῖ, μόλις ἔκαμε τὴν προσευχήν του, καὶ ἰδοὺ ἐγένετο τὸν οἶκον ἐν οὐράνιον φῶς καὶ μία ὑπέροχος εὐωδία, ἐνῶ ἐνεφανίσθη μία δωδεκάς λίθων τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ τῆς αὐτῆς θαυμαστῆς λάμπσεως. Οἱ ὑπηρέται ἐγένοντο μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ θαύματος, καὶ ἀνέκραξαν ἀπὸ θαυμασμόν, ἀφοῦ οὐδέποτε εἶδον παρόμοιον, οὔτε εἰς αὐτὰ τὰ ἱερά των. Ὁ Χυλᾶς προσέτρεξε, διὰ νὰ ἴδῃ αὐτό, τὸ ὁποῖον συνέβαιnen ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ υἱοῦ του, ὅπου ἀντίκρυσσε δώδεκα ἀγγέλους ἀνεκφράστου κάλλους καὶ λαμπρότητος. Ἀλλὰ, μόλις ἀντίκρυσσε τοὺς ἀγγέλους, εὐρέθη τυφλός, καὶ ἡσθάνθη ἓνα ἀνυπόφορον πόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἐπῆγεν ἀμέσως νὰ ἀναζητήσῃ φάρμακον εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διός, ἀλλὰ οὐδὲν ἀποτελεσμα εἰπέτυχεν· ἔπρεπε νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτόν του ἐμπρὸς εἰς τὸν υἱόν του, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὸ φῶς του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀφῆρεσαν ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἀπιστία του. Ὁ Βίτων, καίτοι ἐγνώριζε καλῶς ὅτι οὔτε τόσον μεγάλη εὐεργεσία θὰ μετέβαλλε τὸν πατέρα του, ἐν τούτοις, διὰ νὰ κάμῃ φανεράν τὴν ἀπειρον δύναμιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ νὰ κερδήσῃ ἐν μέρος τῶν παρισταμένων εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρός του καί, κάμνων τὴν προσευχήν αὐτήν, “Κύριε, Σὺ, ὁ Ὅποιος ἔδωκας τὴν ὄρασιν εἰς τὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν, δὸς αὐτὴν ἐπίσης εἰς τὸν πατέρα μου, ἵνα ἀποστομωθοῦν οἱ ἐχθροί σου καὶ ἵνα πληρωθοῦν χαρᾶς οἱ ὁμολογοῦντες τὸ ὄνομά Σου”, ἐθεράπευσε τελείως τὸν πατέρα του, καταπραΰνων ὅλους τοὺς πόνους του, καὶ ἀποδίδων εἰς αὐτόν τὴν λειτουργίαν τῆς ὁράσεως.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ὅμως δὲν ἠμποδίσεν αὐτὸν τὸν ἔκφυλον πατέρα -ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο, μήπως χάσῃ τὰ ἀγαθὰ του, ἐρεθίζων τὸν διοικητὴν- νὰ βασανίσῃ τὸν υἱὸν του, καὶ νὰ σχεδιάζῃ τὸν θάνατόν του.

Ἀλλὰ ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς τὸν Μόδεστον, παιδαγωγὸν τοῦ Βίτωνος, καὶ τοῦ ὥρισεν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν πάρῃ μαζί του, καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁδηγούμενοι λοιπὸν ἀπὸ τὸ μακάριον αὐτὸ πνεῦμα καὶ συνοδευόμενοι ἀπὸ τὴν Κρησκεντίαν, διεπεραιώθησαν εἰς τὴν Νεάπολιν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Σιλάρεως. Ἐκεῖ, δι' ἑν χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἦσαν ἀπησχολημένοι εἰς τὸ νὰ δοξάζουν τὸν Κύριον καὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦν διὰ τὴν δαψίλειαν τῶν δωρεῶν Του, τοὺς ἔτρεφεν εἰς ἀετός. Ἀλλά, καθὼς ὁ Βίτων ἐπετέλει μεγάλα θαύματα, καὶ οἱ δαιμονισμένοι διέδιδον παντοῦ τὴν ἔλευσίν του, ἀνεγνωρίσθη συντόμως, καὶ ἔσπευδον νὰ τὸν ἴδουν, προσάγοντες καὶ τοὺς ἀσθενεῖς τῶν πρὸς θεραπείαν.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν συνέβη νὰ κατέχεται ὑπὸ δαίμονος καὶ νὰ δοκιμάζεται δεινῶς ὑπὸ τούτου ὁ υἱὸς τοῦ Διοκλητιανοῦ, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ διώκτου τῶν Χριστιανῶν. Αὐτὸς ὁ πρίγκιψ ἐχρησιμοποίησεν ὅλα τὰ εἶδη μαγείας διὰ τὴν λύτρωσίν του· ἀλλ' ὁ δαίμων ἀπεκρίνετο πάντοτε ἀναιδῶς ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο, πρὶν ὁ Βίτων, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο εἰς Λουκανίαν, ἔλθῃ νὰ τὸν διώξῃ. Ὁ αὐτοκράτωρ λοιπὸν διέταξε νὰ ἀναζητήσουν πανταχοῦ τὸν Βίωνα· τελικῶς εὗρον τὸν Ἅγιον, ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὴν Ῥώμην, μετὰ τοῦ Μοδέστου καὶ τῆς Κρησκεντίας, καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ παλάτιον. Ὁ Διοκλητιανὸς ἠρώτησε τὸν Ἅγιον ἐὰν ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τὸν νεαρὸν πρίγκιπα. Ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο αὐτὸς μόνος, ἀλλ' ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Παντοδύναμος Θεός, ἠδύνατο νὰ τὸ κάμῃ, μὲ ὄργανον αὐτόν. Ὁ Διοκλητιανὸς τὸν ἰκέτευσε τότε νὰ χρησιμοποιήσῃ πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησεν ἕνεκεν τῆς πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν πίστεώς του. Ὁ Βίτων, προσεγγίσας τὸν δαιμονισμένον καὶ βαλὼν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, ὠμίλησε πρὸς τὸν δαίμονα ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας τὸσον μεγάλων, ὥστε ἠνάγκασε τὸν δαίμονα νὰ ἐξέλθῃ. Τοῦτο ἐγένετο μετὰ κρότου φρικτοῦ, πολλοὶ δὲ τῶν εἰδωλολατρῶν, οἱ ὁποῖοι ὕβρισαν προηγουμένως τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, κατέπεσον νεκροί.

Ὁ Διοκλητιανός, μακρὰν τοῦ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μόλις ἐλύτρωσε τὸν υἱὸν του, οὐδενὸς μέσου ἐφείσθη, προκειμένου νὰ διαφθείρῃ τὸν νεαρὸν Βίωνα καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Προσέφερεν εἰς τὸν Ἅγιον διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν φιλίαν του· μίαν κατοικίαν ἐντὸς τοῦ ἀνακτόρου του, θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν του, μέγα μέρος τῶν θησαυρῶν του καὶ προσέτι μερίδιον ἐκ τῆς αὐτοκρατορίας του. Τότε ὁ ἀξιθαύμαστος ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ ἀπήντησε μεγαλοψύχως εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι αὐτὰ, τὰ ὁποῖα τοῦ προσέφερεν, οὐδὲν ἦσαν ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἤθελε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ· ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο εἰς ἀσύγκριτος θησαυρός, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐγκατέλειπεν, ἔναντι ὅλων τῶν αὐτοκρατοριῶν τοῦ κόσμου· ὅτι, Αὐτὸν καὶ μόνον κατέχων, κατεῖχε τὰ πάντα, καὶ συνεπῶς οὐδὲν εἶχε νὰ σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν προτάσεων. Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ εἶπεν ὅτι ὠμίλησεν ὡς παῖς·

τοῦ εἶπεν ἐπίσης ὅτι, ἐὰν περιεφρόνῃ τὰς εὐνοίας του, θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ τρομερὰ καὶ ἀνήκουστα βασανιστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα τελικῶς θὰ ὑπέκυπτε.

“Ὁμιλῶ, ὡς ὑπηρέτης τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ”, ἀπήντησεν ὁ Βίτων· “ἀλλὰ μάθετε ὅτι τὰ βασανιστήρια οὐδόλως δημιουργοῦν εἰς ἐμὲ φόβον· ἀντιθέτως, τὰ περιμένω μὲ ἀνυπομονησίαν, διὰ νὰ ὑποφέρω τι διὰ τὸν Κύριόν μου”. Ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀπαντήσεως ὁ αὐτοκράτωρ, ἀγνώμων καὶ ἄπιστος, διέταξεν, ὥστε ὁ Βίτων, μετὰ τῶν δύο προσώπων, τὰ ὁποῖα τὸν συνώδευον, νὰ ῥιφθοῦν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕκαστος φορτωμένος μὲ μίαν ἄλυσίδα, βάρους τριάκοντα πέντε χιλιογράμμων περίπου, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπεται εἰς κανένα νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ἢ νὰ τοὺς δώσῃ καμμίαν ἀνακούφισιν.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη. Ἀλλὰ οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ἐστερημένοι τῆς ἐξ ἀνθρώπων βοηθείας, ἐδέχθησαν τὰς ἐπισκέψεις ἀγγέλων καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τὴν φυλακὴν τῶν δι' ἐνὸς Θεοῦ Φωτὸς καὶ Θείας Εὐωδίας. Ἐπειτα ἐνεθάρρυνε τὸν ἅγιον Βίωνα, λέγων: “Θάρσει, Βίτων, υἱέ μου· ἐγκαρτέρει σταθερῶς ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ πίστει καὶ διακονίᾳ· μετὰ σοῦ εἰμι μέχρι τέλους τῶν ἀγώνων σου”.

Μαθὼν ὁ Διοκλητιανὸς ὅτι ἡ φυλακὴ μετετράπη διὰ τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας εἰς τόπον ἀναψυχῆς, διέταξε νὰ ἐκβάλουν ἐκεῖθεν τοὺς Ἁγίους, τὸν δὲ Βίωνα νὰ ῥίψουν εἰς κλίβανον φλεγόμενον, ὅπου ὑπῆρχε κατὰ διαταγὴν του πίσσα-ῤῥητίνη καὶ τετηγμένος μόλυβδος. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος, σχηματίσας τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐπικαλεσάμενος Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διεφύλαξε τοὺς τρεῖς Παῖδας ἐν μέσῳ τῆς ἐκκαυθείσης καμίνου τῆς Βαβυλῶνος, παρέμεινεν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ πάθῃ τι, καὶ ἐξηλθε, χωρὶς ἡ σφοδρότης τοῦ πυρὸς νὰ καύσῃ τρίχα ἐκ τῆς κόμης του, ἀλλ' ἀντιθέτως ὡς ἐὰν εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐντὸς τοῦ κλίβανου μίαν νέαν ὠραιότητα.

Λέγει εἰς τὸν Διοκλητιανόν: “Εἶναι δυνατόν, ἄθλιε, νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃς τὴν τύφλωσίν σου, καὶ τόσα θαύματα νὰ μὴ σὲ πείθουν διὰ τὴν ὑπερτάτην καὶ ἄπειρον δύναμιν τοῦ Θεοῦ τῶν Χριστιανῶν;” Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Φαραώ, πεπωρωμένος παρὰ ποτέ, διέταξε νὰ ἐκθέσουν τὸν μάρτυρα εἰς λέοντα φοβερόν, τοῦ ὁποῖου καὶ μόνον οἱ βρυχηθμοὶ κατετρόμαζον ἅπασαν τὴν σύναξιν. Ὁ λέων ὅμως, ἀντὶ νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ τοῦ μάρτυρος καὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ, προσῆλθεν ἡπίως, θωπεύων αὐτὸν καὶ λείχων τοὺς πόδας του. Τοῦτο ὑπῆρξεν αἰτία τῆς μεταστροφῆς μεγάλου ἀριθμοῦ εἰδωλολατρῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ, ἀποδίδων τὸ νέον θαῦμα εἰς μαγικὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς ἦτο πεπεισμένος, οἱ χριστιανοὶ ἦσαν ἰσχυρῶς πεπαιδευμένοι, διέταξε νὰ ἀπλώσουν τοὺς ἁγίους Βίωνα, Μόδεστον καὶ Κρησκεντίαν ἐπὶ στρέβλης, ὅπου ἀπὸ τὴν βιαιότητα τῶν μαρτυρίων τὰ ὁστὰ τῶν ἁγίων τούτων ἐξηρθρώθησαν, τὰ νεῦρα αὐτῶν ἐρῥάγησαν, τὰ δὲ σώματα αὐτῶν τοσοῦτον ἐσχίσθησαν, ὥστε ἐφάνησαν τὰ σπλάγχνα αὐτῶν. Τότε, ἐνῶ ὁ καιρὸς ἦτο λίαν καλὸς καὶ ὁ οὐρανὸς καθαρὸς καὶ γαλήνιος, ἐν τούτοις, μετὰ τὴν ἐν μέσῳ τῶν βασανιστηρίων προσευχὴν τοῦ ἁγίου Βίτωνος, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ ἀὴρ ἐταράχθη, καὶ αἱ βρονταὶ ἤρχισαν νὰ κροτοῦν δι' ἐνὸς τρόπου τρομεροῦ· καὶ αἱ βρονταὶ αὗται, ἠνωμένοι μὲ ἀλλεπαλλήλους ἀστραπὰς καὶ κεραυνούς, ἐγέμισαν ὅλον τὸ ἀμφιθέατρον μὲ τρόμον μέγαν σφόδρα. Κεραυνοὶ ἔπεσον ἀκολούθως ἐπὶ τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν, οἱ ὁποῖοι

συνέτριψαν ὑπὸ τὰ ἐρείπιά των πλῆθος εἰδωλολατρῶν. Ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ ἐκρύβη, πλήρης συγχύσεως καὶ ἀγανακτήσεως, βλέπων ἑαυτὸν ἡττηθέντα ὑπὸ ἐνὸς παιδός.

Ἄγγελος Κυρίου τότε κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ, ἔλυσεν ἐκ τῆς στρέβλης τοὺς μάρτυρας, οὓς καὶ ὑγιεῖς ἀποκατέστησε. Θαυματουργικῶς δὲ ἐκ Ῥώμης ἐπανεφέρει τούτους παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Σιλάρεως, εἰς τὸν τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ εἶχον ὁδηγηθῆ εἰς Ῥώμην.

Μόλις ἀφίχθησαν, ὁ ἅγιος Βίτων προσηυχήθη εἰς τὸν Κύριον, καὶ τοῦ ἐζήτησεν, ἐφ' ὅσον ἤδη τοὺς ἀνέδειξε νικητὰς εἰς τοσαῦτα βασανιστήρια, νὰ εὐαρεστηθῇ καὶ ἄρῃ αὐτοὺς ἐκ τῶν κινδύνων τοῦ κόσμου τούτου, ἵνα ἀπολαμβάνουν αἰωνίως τῆς ἐν Αὐτῷ δόξης καὶ μακαριότητος. Ἡ προσευχὴ τοῦ Ἀγίου εἰσηκούσθη, καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπληροφόρει τοὺς τρισολβίους μάρτυρας ὅτι ὁ καιρὸς τῆς ἀνταμοιβῆς αὐτῶν ἐλήλυθεν. Αὐτοὶ ἀπέδωσαν τὰ ἔργα αὐτῶν εἰς τὴν θεῖαν χάριν.

Ὅτε δὲ ὁ Ἅγιος Βίτων ἰκέτευσε τοὺς παρόντας νὰ ἐνταφιάσουν εἰς αὐτὸν ἐκεῖ τὸν τόπον τοὺς ἁγίους συναθλητὰς του καὶ αὐτόν, καὶ διεβεβαίωσεν αὐτοὺς ὅτι θὰ ἐπληροῦντο πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τῆς μεσιτείας αὐτοῦ καὶ τῶν μακαρίων συντρόφων του, αἱ ἅγαι ψυχαὶ τῶν τριῶν τούτων τρισμακαρίστων φίλων τοῦ Νυμφίου ἐν τιμῇ καὶ δόξῃ ὠδηγήθησαν εἰς τὸν Οὐρανόν.

Τοῦτο δὲ γέγονε κατὰ τὸ σωτήριο ἐτος τριακόσια τρία (τγ'), τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ (ιε') μηνὸς Ἰουνίου.

**[ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΙΤΩΝΟΣ
ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΛΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ
ΔΙΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΩΡΙΣΜΕΝΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ]²**

Εἰκονίζουν τὸν ἅγιον Βίωνα ἐντὸς λέβητος, πλήρους ῥητίνης ἢ ἄλλου εἶδους πίσης, ἢ τετηγμένου μολύβδου· συνήθως συνοδεύεται ὑπὸ τῶν τροφῶν του, ἁγίας Κρησκεντίας καὶ ἁγίου Μοδέστου, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχον εἰς τὰ μαρτύριά του.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰκονίζουν τὸν Ἅγιον κρατοῦντα δι' ἐνὸς λωρίου κύνα, ἵσως διὰ νὰ ἐκφράσουν τοιοῦτοτρόπως τὴν συγκινητικὴν ἀφοσίωσιν τῶν τροφῶν του, οἱ ὁποῖοι παρεδόθησαν εἰς τὰ μαρτύρια, διὰ νὰ σώσουν τὸν ὑπ' αὐτῶν παιδαγωγούμενον ἐκ τῆς ἀποστασίας, τὴν ὁποίαν ὁ εἰδωλόλατρης πατὴρ ἐμεθόδευε διὰ σατανικῶν θελημάτων.

2. Μόνον ὁ τίτλος, ὁ ἐντὸς τῶν ἀγκυλῶν, προσετέθη ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ.

Οἱ δὲ Γερμανοὶ ἔθος ἔχουν νὰ εἰκονίζουν τὸν Ἅγιον Βίωνα μετὰ ἀλέκτορος, ἵσως ἐξ αἰτίας τῆς συνηθείας αὐτῶν νὰ ἐπικαλοῦνται αὐτὸν τὸν νεαρὸν μάρτυρα ἐναντίον τοῦ παρατεταμένου ὕπνου καὶ τοῦ ληθάργου, καὶ διὰ νὰ ἐπιτυχάνουν νὰ ἐγείρονται εἰς μίαν ἀκριβῶς ὀρισμένην ὥραν.

Ἀκόμη ὁ ἅγιος Βίτων εὐρίσκεται εἰκονιζόμενος μετὰ λεόντων καὶ ἐτέρων ἀγρίων ζώων περίξ αὐτοῦ, διὰ νὰ ὑπομνησθῇ τὸ γεγονός τῆς ἐκθέσεώς του εἰς τὰ θηρία.

Ὁ Ἅγιος Βίτων θεωρεῖται ὁ προστάτης τῶν ἡθοποιῶν καὶ τῶν χορευτῶν εἰς ὑπαινιγμόν, χωρὶς ἀμφιβολίας, τῆς παθήσεως, γνωστῆς εἰς τὴν Ἰατρικὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα “χορὸς τοῦ Ἀγίου Βίτωνος”, [τὴν ὁποίαν θεραπεύει ὁ ἅγιος Βίτων, δι' αὐτὸ καί:]³

Ἐπικαλοῦνται τὸν ἅγιον Βίωνα ἐναντίον τῆς “χορείας”, [δηλαδὴ παθήσεως μὲ σύμπτωμα τὸν ἀκούσιον τρόμον (τρεμοῦλαν) τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν τοῦ προσώπου καὶ τῶν ἄκρων]⁴.

Ἐναντίον τοῦ παρατεταμένου ὕπνου τὸν ἐπικαλοῦνται, ἵσως διότι ὑπέφερε τὸ μαρτύριον “τῆς καλῆς ὥρας”, καὶ παῖς ἔτι ὢν.

Τὸν ἐπικαλοῦνται ἐπίσης, καὶ εἵπομεν διατί, διὰ τοὺς κύνας καὶ ἐναντίον τῆς λύσεως.

**ΤΑ ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ
ΤΙΜΗ ΠΡΟΣ ΑΥΤΑ**

Τὰ σώματα τῶν καλλινίκων τούτων μαρτύρων ἐνεταφιάσθησαν ὑπὸ τῶν πιστῶν εἰς ἓνα τόπον, ὀνομαζόμενον Μαρριανόν (Mariano).

Ἀργότερον τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου Βίτωνος μετεκομίσθη εἰς Ῥώμην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τὸν ἡγούμενον αὐτῆς (Fulrade) ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Πιπίνου, πατρὸς τοῦ Καρλομάγνου.

Μετὰ ἀπὸ ἔτη, δοθέντος ὅτι εἶχε μεταδοθῇ ἡ χριστιανικὴ πίστις ἐν Σαξονίᾳ καὶ εἶχεν ἰδρυθῇ ἐκεῖ κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀγίου Βενεδίκτου (Saint-Benoit) διάσημος Μονὴ (ὀνομαζομένη la Nouvelle - Corbie), ὁ ἡγούμενος αὐτῆς (Warin) ἰκέτευσε τὸν τότε ἡγούμενον (Hilduin) τῆς ἐν Γαλλίᾳ μονῆς τοῦ Ἀγίου Διονυσίου νὰ τοῦ δωρήσῃ τὸν πολύτιμον τοῦτον θησαυρόν, τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου Βίτωνος, διὰ νὰ ἐμπλουτίσῃ πραγματικῶς τὴν ἐκκλησίαν του.

Πράγματι τοῦτο ἐγένετο πᾶσι συγκαταθέσει τοῦ βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος (Louis le Debonnaire). Τοιοῦτοτρόπως τῷ ἔτει ὀκτακόσια τριάκοντα ἕξ (ὡλς') τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ Ἀγίου Βίτωνος μετεκομίσθησαν μετὰ μεγαλειώδους

3-4. Αἱ δύο προσθήκαι ἐντὸς ἀγκυλῶν ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ, ἀντιλαμβανομένου ὅτι διὰ τῶν ὄρων “Χορὸς τοῦ ἁγίου Βίτωνος” καὶ “χορεία” νοεῖται ἡ αὐτὴ πάθησις, δηλαδὴ ἡ ὡς ἄνω ἀναφερομένη τρεμοῦλα.

πομπής εις την διάσημον εκείνην τῆς Σαξονίας Μονὴν (la Nouvelle-Corbie), τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν Κόρβεϋ (Corvey) ἐν Σαξονίᾳ, παρὰ τὸν Βέζερ (Weser), μεταξὺ Βεστφαλίας (Westphalie) καὶ τοῦ Δουκάτου τοῦ Μπρουνσβίκ (Brunswick).

Αὕτῃ ἡ μετακομιδὴ ἐγένετο μετὰ πομπῆς τόσον πανηγυρικῆς, ὥστε οὐδέποτε συνέβη μέχρι τότε παρομοία ἐκείνης εἰς τὸ εἶδος τοῦτο. Ἦτο μία λιτανεία ἀπὸ ἱερεῖς, μοναχοὺς, ἀνθρώπους εἰς μέγα πλῆθος, ἀπὸ τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου μέχρι τὴν Μονὴν Κόρβεϋ, κατὰ μῆκος ἐνὸς δρόμου μεγαλυτέρου τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα λευγῶν⁵ (lieues). Διὰ τῶν λειψάνων τούτων ἐγένοντο πολλὰ θαύματα ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου. Ἀλλὰ αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς μετακομιδῆς, λέγει ὅτι εἰς τοὺς εἴκοσι σταθμοὺς αὐτῆς τῆς πορείας ἐγένοντο διὰ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Βίτωνος περισσότερα τῶν τετρακοσίων θαυμάτων, καὶ ὅτι ταῦτα φέρουν μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς αὐτὴν τὴν χώραν. Ὁ Δουξ τῆς Βοημίας (Saint Venceslas) ἀπέκτησε μερικὰ ὀστᾶ (ἐκ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἀγίου Βίτωνος) διὰ τὴν Πράγαν⁶, πρωτεύουσαν τοῦ κράτους του.

Σημ. 17. Οἱ τρεῖς ἅγιοι μάρτυρες εἶναι προστάται de Ligny-sur-Chause εἰς τὴν ἐπισκοπὴν d'Arras.

Σημ. 2. Τὰ λείψανα τοῦ Ἀγίου Βίτωνος διαφυλάσσονται ἐν Saint Paul, καθὼς καὶ ἐν Ursulines d'Abbeville ἐν Carmel d'Amiens.

Σημ. 3. Τὸ ὡς ἄνω ἔργον (μαρτυρολόγιον) ἐξήχθη ἐξ ἐνὸς ἀρχαίου χειρογράφου, τὸ ὁποῖον παρέδωκεν ἡμῖν ὁ Σύριος (Surius). Ὁ Βαρώνιος (Baronius) ὁμιλεῖ ἐπίσης περὶ τοῦ Ἀγίου Βίτωνος, τοῦ Ἀγίου Μοδέστου καὶ τῆς Ἀγίας Κρησκεντίας, τόσον εἰς τὰ “Χρονικά” του, ὅσον καὶ εἰς τὸ “Μαρτυρολόγιον” του⁸.

5. Ἡ λεύγα = μονὰς μῆκους ἴση πρὸς 5 περίπου χλμ. Δ.Β. Δημητράκου: Νέον Ὁρθογραφικὸν Ἑρμηνευτικὸν Λεξικόν. Ἐκδ. Χρ. Γιοβάνης, Ἀθῆναι 1969, σ. 856.

6. Ὁ μεγαλοπρεπὴς καθεδρικός ναὸς τῆς Πράγας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνέγερσις ἤρchiσε τὸ 1344, εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἅγιον Βίωνα. Ὁ ναὸς ἔμεινεν ἀλώθητος καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν βιαιότητα τῶν γεγονότων τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου λόγῳ εἰδικῶν συνθηκῶν.

7. Μόνον ἡ διαίρεσις εἰς τρεῖς σημειώσεις εἶναι τοῦ μεταφραστοῦ.

8. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο περατοῦνται ἐν τῷ μνημονευθέντι ἔργῳ “LES PETITS BOLLANDISTES, VIES DES SAINTS” τὰ περὶ τοῦ βίου καὶ πολιτείας τοῦ Ἀγίου Βίτωνος καὶ τῶν τροφῶν του. Ἡ ἐκτεθείσα μετάφρασις ἐκ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἦτο ἐτοιμῇ, ὡς προηγουμένως ἀνεφέρομεν, ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1978.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ἐχων εἰς χεῖράς μου τὸ ἑλληνικὸν κείμενόν μου περὶ τῆς ἁγίας καὶ θαυμαστῆς ζωῆς τοῦ Βίτωνος, αὐτοῦ τοῦ πολὺ ἀρχαίου μάρτυρος (+303), ἀναφερομένου εἰς τὸ μαρτυρολόγιον ἐνὸς πολὺ ἀρχαίου ἁγίου, τοῦ ὁσίου Ἱερωνύμου (+420), ἀπέκτων καὶ τὴν δυνατότητα νὰ παραγγείλω ἱερὰν Εἰκόνα καὶ ἱερὰν Ἀκολουθίαν διὰ τὸν ἅγιόν μου. Διὰ τὴν Εἰκόνα ἀπετάθην εἰς τὸ παρὰ τὴν Ὁρμύλειαν τῆς Χαλκιδικῆς Γυναικεῖον Ἱερὸν Κοινόβιον “ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου”, τοῦ ὁποῖου ἤμην μελετητὴς καὶ ἐπιβλέπων Πολιτικὸς Μηχανικός. Διὰ τὴν ἀκολουθίαν κατέφυγον εἰς τὸν ἀγαπῶντά με ἀείμνηστον καὶ ἐμπειρότατον Ὑμνογράφον ἅγιον Γέροντα Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην.

Ἐνῶ ὅμως συνέβαινον ὅλα αὐτά, αἴφνης ἡ Χάρις τοῦ Ἀγίου Βίτωνος μοῦ ἀπέστειλεν, ὡς ἐπομβρίαν πνευματικὴν, μίαν νέαν εἰδησιν καὶ νέας ἐπαρκεῖς πληροφορίας διὰ τὴν εὐρεσιν καὶ ἄλλης γραπτῆς διηγήσεως περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας του: Ἐνῶ δηλαδὴ εἶχον προηγηθῇ ἀρκεταὶ ἐπισκέψεις μου εἰς τὴν Ἀγιορειτικὴν Ἱερὰν Μονὴν Χιλανδαρίου -διότι ἐπέβλεπον τὰς ἐργασίας ἀνακατασκευῆς τῆς Νοτίας Πτέρυγος τῆς Μονῆς- μίαν ἡμέραν μὲ ἐπλησίασεν ἀπροσδοκῆτως εἰς σεμνός, ἐνάρετος καὶ χαριτωμένος Σέρβος ἱερομόναχος (οἱ εἰς τὴν Μονὴν ἐγκαταβιοῦντες μοναχοὶ προέρχονται ἐκ Σερβίας), καὶ μοῦ εἶπε: “Γνωρίζετε, κύριε Βίτων; Ἐμεῖς εἰς τὴν Σερβίαν τιμῶμεν πάρα πολὺ τὸν ἅγιόν σας, καὶ ἐπιτελοῦμεν ἀγρυπνίαν εἰς τὴν μνήμην του· διότι ἡ μεγάλη ἀντίστασις καὶ μάχη τῶν Σέρβων, οἱ ὁποῖοι ὑπερήσπιζον τὴν πατρίδα μας κατὰ τῶν βαρβαρικῶν καὶ κατακτητικῶν τουρκικῶν στρατευμάτων, δηλαδὴ ἡ μάχη εἰς τὸ Κόσσυφοπέδιον κατὰ τὸ 1389 μ.Χ., ὅτε ἔπεσεν ἡ Σερβία εἰς τουρκικὰς χεῖρας, ἔλαβε χώραν τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ Ἀγίου Βίτωνος, τὴν 15ην Ἰουνίου.”

Ἡ ἀπροσδόκητος δι' ἐμὲ καὶ αὐθόρμητος ἐκ τοῦ ἱερομονάχου εἰδησις ἐπήρξησε τὴν προτέραν χαράν μου, καὶ ἐπεσφράγισε τὴν ἀπόφασίν μου, διὰ νὰ ὑλοποιήσω ἀνυπερθέτως τὴν κατασκευὴν ἱερᾶς εἰκόνης καὶ τὴν σύνθεσιν ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ μάρτυρος Βίτωνος· ἐνῶ ταυτοχρόνως ἡ νέα αὕτη εἰδησις μὲ ὥθησεν εἰς τὴν ἀναζήτησιν τοῦ βίου του εἰς σερβικὰ συναξάρια.

Πράγματι μετὰ συντόμους διαδικασίας καὶ ἐπαφὰς ἀνέθεσα εἰς τὸν κ. Σωτήριον Κίσσαν, γνώστην τῆς Σερβικῆς γλώσσης, νὰ μοῦ μεταφράσῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὸν Σερβικὸν Συναξαριστὴν τὸν βίον τοῦ Ἀγίου μου.

“Όταν παρέλαβον τὴν μετάφρασιν, διεπίστωσα ὅτι ἦτο σχεδὸν ἡ αὐτὴ μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κειμένου. Χωρὶς νὰ ὑπεισέρχωμαι εἰς λεπτομερείας, δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι προτάσεις τινὲς εἰς τὸ σερβικὸν κείμενον εἶναι ἀπλῶς ἀναλελυμέναι ἐλαφρῶς, προδίδουσιν διάθεσιν διδασκαλίας πρὸς τοὺς ἀναγνώστας· οὕτως ἀναδεικνύεται περισσότερον πειθαρχημένον τὸ γαλλικὸν κείμενον. Ἐπίσης τὰ εἰς τοῦτο ὑπάρχοντα εἰδησεογραφικὰ παραρτήματα περὶ τρόπου παραστάσεως τοῦ Ἁγίου Βίτωνος εἰς ἱερὰς εἰκόνας καὶ περὶ τιμῆς καὶ μετακομιδῆς τῶν ἱερῶν λειψάνων του ἐλλείπουν ἀπὸ τὴν παραδοθεῖσαν εἰς ἐμὲ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Σερβικοῦ Συναξαριστοῦ. Διὰ ταῦτα, ἀλλὰ γενικῶς διὰ τοὺς λόγους, οἵτινες ἐξάγονται ἐξ ὅλου τοῦ ἐκτεθέντος ἱστορικοῦ τούτου, ἐπρωτίμῃ νὰ δημοσιεύσω τὴν μόλις ἐκτεθεῖσαν ἐν τῷ παρόντι πρώτην μετάφρασιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἔργου. Ἡ δὲ ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ἐκτίθεται εἰς τὰς ἐπομένους σελίδας.

Πρὸ τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας εἶναι ἀξιόλογος, διὰ νὰ καταγραφῇ, καὶ μία τρίτη εἰδησις περὶ τοῦ Ἁγίου Βίτωνος, φθάσασα εἰς γνῶσίν μου μεταγενεστέρως ὥς πρὸς τὰς ἄλλας:

Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης μοῦ ἐνεχείρισε φωτοτυπημένας τινὰς σελίδας (μὲ χειρόγραφον ἔνδειξιν τῆς προελεύσεώς των: “BIBLIOTHECA SANCTORUM XII”), γεγραμμένας εἰς τὴν Ἱταλικὴν γλῶσσαν, καὶ ἀφορώσας εἰς τὸν Ἅγιον Βίωνα. Εἰς τὰς σελίδας αὐτὰς τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα εἶναι ὀλίγα, ἀλλὰ οὐσιώδη, περιλαμβάνοντα τὰ κεντρικὰ σημεῖα τῆς ἤδη ἐκτεθείσης διηγήσεως.

Τὸ ἱταλικὸν τοῦτο κείμενον, παρὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν αὐστηρὰν κριτικὴν ἐπὶ τῶν βιογραφικῶν πληροφοριῶν, ὁμιλεῖ ἀρκούντως περὶ σπουδαίων ὁψεων τῆς πρὸς τὸν Ἅγιον Βίωνα ποικιλοτρόπου τιμῆς:

“Ἡ λατρεία⁹ τοῦ ἁγίου Βίτωνος εἶναι παλαιὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ πολὺ διαδεδομένη ἐν Εὐρώπῃ· ἤδη ἐκ τοῦ τέλους τοῦ 5ου αἰῶνος ὑπάρχει ἔνδειξις διὰ μίαν ἐκκλησίαν, ἀφιερωμένην εἰς αὐτόν, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ πάπα Γελασίου τοῦ Α΄¹⁰. Κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Βίτωνος ἐπιτιποφορήθησαν Μοναὶ ἐν Σικελίᾳ καὶ Σαρδηνίᾳ (ἐπιστολαὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου¹¹). Ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Βίτωνος ἀναφέρεται εἰς τὸ Γελασιανὸν Ἡμερολόγιον, εἰς ὅλα τὰ ἱστορικὰ μαρτυρολόγια, εἰς τὸ Ἡμερολόγιον Marmoreo τῆς Νεαπόλεως καὶ εἰς τὰ Βυζαντινὰ Συναξάρια.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἐπεκαλοῦντο τὸν Ἅγιον Βίωνα ἐναντίον πολλῶν ἀσθενειῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν “ὁ χορὸς τοῦ Ἁγίου Βίτωνος” καὶ ἡ “λύσσα”· ἐτιμᾶτο δὲ ὑπὸ διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων (ἡθοποιῶν, χορευτῶν).

Τὰ δὲ λείψανά του ἔχουν διατηρηθῇ εἰς πολλὰς πόλεις καὶ ἐκκλησίας τῆς Εὐρώπης.”

Πλουσιώτατον τὸ ἱταλικὸν κείμενον εἶναι εἰς τὰς ἀναφορὰς του περὶ τῶν εἰκονογραφικῶν τοῦ Ἁγίου Βίτωνος. Διακρίνει τεχνοτροπίας, κυρίως τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν ἱταλικήν, καὶ ἀναφέρει πλῆθος παραστάσεων τοῦ Ἁγίου Βίτωνος εἰς ποικίλας εἰκόνας, εὕρισκομένας εἰς ναοὺς καὶ μουσεῖα διαφόρων πόλεων τῆς Εὐρώπης.

Ἐκτὸς τῶν μνημονευθέντων περὶ τὸν Ἅγιον Βίωνα κειμένων, γαλλικοῦ, σερβικοῦ, ἱταλικοῦ, εἶχον καὶ ἄλλοθεν σχετικὰς εἰδήσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐπεξεργάσθην. Γενικῶς τὰ καθήκοντα καὶ αἱ συνθήκαι εἰς τὴν Μονὴν τῆς μετανοίας μου (Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Διονυσίου ἐν Ἀγίῳ Ὁρει) δὲν ἠνύνησαν τὴν σύνθεσιν, συγκρότησιν καὶ ἔκδοσιν τοῦ συλλεχθέντος ἀγιολογικοῦ τούτου ὑλικοῦ.

Αὐτὸ καθίσταται τώρα ἐφικτόν, ὅτε, ὑπὸ ὠρισμένας συγκυρίας προσκληθεὶς ἀρμοδίως δι’ ἀναστήλωσιν ἀρχαιοτάτης Μονῆς ἐν Κύπρῳ (Λάνια), εὐρέθην “ἐννομώτατα” δι’ ἐτέρας προσκλήσεως ἐν τῇ λαμπρᾷ Βασιλικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Κύκκου, καὶ μάλιστα ὡς Προϊστάμενος τοῦ Μετοχίου αὐτῆς, γνωστοῦ ὄντος ὡς “Ἀγία Μονή”, ἢ “Μονὴ τῶν Ἱερέων”, ἢ “Μονὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου”¹².

Διὰ τοῦτο εἶμαι λίαν εὐγνώμων πρὸς τὸν ἐμπνευσμένον καὶ ρέκτην Καθηγούμενον, γνωστότατον ἀνὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ τὸ πλουσιώτατον πολυσχιδὲς ἔργον του, Σεβαστὸν καὶ Ἀγαπητὸν Γέροντα ἡμῶν κ.κ. Νικηφόρον, καὶ διὰ τὸν πρόσθετον λόγον ὅτι ἀσμένως ἐνέκρινε τὴν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου ἀνάληψιν τῆς δαπάνης πρὸς ἔκδοσιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἀγιολογικοῦ τεύχους.

Ἐν Ἀγίᾳ Μονῇ
Τῇ 15^ῃ Ἰουνίου 2001
Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Βίτωνος
ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ Κυκκώτης Μοναχός.

9. Κατ’ ἀκρίβειαν τὴν λέξιν “λατρεία” ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι χρησιμοποιοῦμεν μόνον διὰ τὸν Θεόν.

10. 492-496 μ.Χ.

11. Πάπας Ῥώμης, 590-604 μ.Χ.

12. Κατὰ τὴν παράδοσιν εἶναι κτίσμα τῶν Ἀγίων Νικολάου καὶ Εὐτυχίου. Ἐδῶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης παρέμεινεν ἐπὶ ἓν ἔτος περίπου (963 μ.Χ.).

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ**

ΒΙΤΩΝΟΣ

**ΕΠΟΙΗΘΗ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ
ΥΠΟ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ
ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**

ΙΟΥΝΙΟΥ ΙΕ'

Μνήμη τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου καὶ καλλινίκου
Μάρτυρος

ΒΙΤΩΝΟΣ

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν
Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι
νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπ-
σάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ὁ κ θρέφους προσῆλθες τῷ Χριστῷ,
Βίτων παμμακάριστε, τὴν πατρι-
κὴν βδελυξάμενος, Μάρτυς δυσ-
σέβειαν, καὶ τοῦ Παρακλήτου,
ἀνεδείχθης σκὴνωμα· ἐντεῦθεν μαρ-
τυρίου τοῖς σκάμμασι, λαμπρῶς

ἠρίστευσας καὶ τῆς ἄνω κατηξίωσαι
βασιλείας, καὶ θείας λαμπρότητος.

Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ
ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις
καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ
ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Νεότητος ὥραν παριδὼν, χαίρων
προσεχώρησας, ἀπεριτρέπτῳ
φρονήματι, πρὸς τῆς ἀθλήσεως, τοὺς
ἀγῶνας Βίτων, καὶ Χριστὸν ἐδόξασας,
ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις καὶ θαύμασι·
διὸ τὴν μνήμην σου, τὴν ἁγίαν
ἐορτάζοντες, πρεσβευτὴν σε, πρὸς
Χριστὸν προβάλλομεν.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα
τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ
λαοί.

Βασάνων σκληρῶν καὶ ἀπειλῶν, καὶ πυρὸς ἀνώτερος, τῇ ἀγαπήσει τοῦ Κτίσαντος, ὧφθης μακάριε, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων, δύναμιν κατήσχυνας, ἀθλήσας ὑπὲρ φύσιν ὡς ἄσαρκος, Βίτων πολυάθλε· διὰ τοῦτό σε ὁ Κύριος, οὐρανίων, χαρίτων ἡξίωσε.

Στίχ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Ελέσας τὸν δρόμον ἀνδρικῶς, πρὸς Χριστὸν ἀνέδραμες, παρ' οὗ φω- νῆς θείας ἤκουσας, προσβεβαιούσης σε, περὶ τῶν μελλόντων, ἀγαθῶν ὧν μέτοχος, ἐγένου μετὰ τῶν συμ- μαρτύρων σου, Βίτων μακάριε, μεθ' ὧν πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ πάντων, τῶν ἀνευφημούντων σε.

Δόξα... **Ἦχος β'.**

Ανατεθεὶς ἀπὸ παιδὸς Κυρίῳ, τῆς ἐν αὐτῷ ζωῆς καὶ χάριτος, δαψιλῶς ἐτρύφησας, Βίτων ἐνδοξε· καὶ πατρικῆς ἀλογήσας ἀνοίας, μαρ- τυρικῶς Χριστὸν ἐδόξασας, στερ- ροτάτη ψυχῇ· διὸ ὁ πάντων Κύριος, τῆς αἰωνίου δόξης σε ἡξίωσεν· ὧ πρέσβευε Ἄγιε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Εὶς τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατί- θημι, Μῆτερ, τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἑφραθά.

Νέον ὥσπερ φυτόν, καρποὺς ἀθανασίας, ἀθλήσας ὑπὲρ φύσιν, προσήγαγες Κυρίῳ, ὦ Βίτων πανα- οίδιμε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ενῶσιν τὴν ἀληθῆ, πλουτήσας Μάρτυς Βίτων, πατὴρ τὴν ἀγνω- σίαν, κατέλιπες ἐμφρόνως, καὶ τῷ Χριστῷ προσέδραμες.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐνοίᾳ ἀθλητικοῖς, Χριστὸν δοξά- σας Βίτων, λαμπρῶς ἀντεδο- ξάσθης, παρὰ τοῦ πάντων Κτίστου, θαυμάτων ταῖς δυνάμεσι.

Δόξα... **Τριαδικόν.**

Ενα σε τοῦ παντός, Θεὸν καὶ Βασιλέα, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ὁμόδοξε Θεότης, ὁ Βίτων ὠμολόγησε.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Χαῖρε ἡ τὸν Θεόν, ἀφράστως συλ- λαβοῦσα, καὶ τέξασα Παρθένε·

χαῖρε δι' ἧς τῆς πάλαι, κατάρας ἐλυτρώθημεν.

Νῦν ἀπολύεις... Τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ μεγάλου Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τό, Μακά- ριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἴλασμός ἐστιν.

Εὐδὸν Ἀθλητὴν τοῦ Σωτῆρος ὕμνοις τιμήσωμεν, Βίωνα τὸν γενναῖον, τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι· οὗτος γὰρ τὸ φέγγος τῆς ἐν Χριστῷ, εὐσεβείας δεξάμενος, ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀθλη- τικῶς, τῷ Κυρίῳ προσενήνεκται.

Στίχ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου· ἡλπίσεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Απὸ δυσώδους βλαστήσας ρίζης μακάριε, τὴν πατρικὴν ἀπάτην, ὑπερεῖδες ἐμφρόνως, καὶ ἤθλησας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, Μάρτυς Βίτων ὡς ἄσαρκος· διὸ τὴν μνήμην σου σήμερον οἱ πιστοί, χαρμοσύνως ἐορτάζομεν.

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπι- σάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Χάριν πλουσίαν θεόθεν Βίτων δεξάμενος, τὴν πῆρῳσιν ἰάσω, δι' ἀφῆς τοῦ πατρός σου, καὶ δαίμονος τῆς μάστιγος τὸν υἱόν, τοῦ κρατοῦν- τος ἀπήλλαξας, καὶ τοῖς ποικίλως νοσοῦσι διὰ τῶν σῶν, προσευχῶν ὑγείαν δέδωκας.

Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις, καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Οὔτε μαστίγων τὸ ἄλγος οὔτε θωπεῖαι πατρός, οὐδὲ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἡδονῶν ἀπολαύσεις, ἐχώρισάν σε Μάρτυς τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀληθοῦς ἀγαπήσεως, ἀλλὰ στερβρότητι γνώμης ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡγωνίσω Βίτων ἐνδοξε.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινεσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

Εν τῇ φρουρᾷ κεκλεισμένον σε ἐπεσκέψατο, ὁ Κύριος τῆς δόξης, μετ' ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ θείας σε ἐνέπλησε χαρμονῆς, καὶ αὐτοῦ δυνάμεως, δι' ἧς καθεῖλες νεότητι τῆς σαρκός, τὸν ἀρχαῖον Βίτων δράκοντα.

Στίχ. Ὅτι ἐκραταίωθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Καλῶς τελέσας τὸν δρόμον τὸν τῆς ἀθλήσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω· ἐντεῦθεν τῶν λειψάνων σου ἡ σορός, ἐνεργεῖα τοῦ Πνεύματος, ἀναπηγάζει ἰάσεις παντοδαπὰς, τοῖς πιστῶς Βίτων προστρέχουσι.

Δόξα...

Ἦχος δ'.

Νεανικὴν ἀνθηφορῶν λαμπρότητα, ἀθλητικὴν ἐπεδείξω στερρότητα, ἐν τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι, Βίτων Μάρτυς ἀήττητε· ἐν ἁώρῳ γὰρ ἡλικία, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀνεδέξω ἀγῶνα, πατρικὴν σχέσιν ὑπεριδὼν, καὶ ποικίλων καταπτύσας κολαστηρίων· ὁ γὰρ θεῖος ἔρω, ὡς πῦρ ἀναφλέξας σε, πυρὸς καὶ σιδήρου νικητὴν σε ἀνέδειξε, καὶ ἐν θαυμάτων δυνάμει περιβόητον· ὁ γὰρ Χριστὸς ὃν ἐδόξασας, λαμπρῶς σε δοξάζει, καὶ παρέχει διὰ σοῦ, ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Θεοπάτωρ Προφήτης Δαβίδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλεῖά σοι

ποιήσαντι· παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας, εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον τοῖς ὁμοῖς ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμει· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. μγ' 9-14).

Εἰσάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθῶνται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος
τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία συντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενουσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος
τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε' 15 - ς' 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ

βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Ως φυτὸν ἀειθαλές, ἐξ ἀκανθώδους ἀνθήσας ῥίζουχίας, τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τὰς χάριτας, ἐκαρποφόρησας μάκαρ· καὶ μαρτυρικοῖς ἀγῶσιν, αὐξήσας τὸ τάλαντον, τῆς χαρᾶς τοῦ Κυρίου ἠξίωσαι, ὡς στρατιώτης Χριστοῦ, καὶ Ἀθλοφόρος ἀήττητος. Ἀλλ' ὦ Μάρτυς Βίτων ἀξιάγαστε,

αἵτει ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε, ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἦχος θ'.

Θὺν νεότητι τὸ σῶφρον, καὶ ἐν ἀθλήσει τὸ καρτερόν, ὡς πλήρης φρονήσεως, καὶ ἀνδρείας νουνεχοῦς, πᾶσιν ὑπὲρ ἡλίον ἔδειξας, Βίτων Μάρτυς ἡγλαϊσμένε· οὐ γὰρ ἔπηξας Ἅγιε, τῶν δυσσεβῶν τὴν μανίαν, ἀλλὰ Χριστὸν ἐνδεδυμένος, ἐν αὐτῷ κατέβαλες, τῶν ἀντικειμένων τὴν πλάνην· καὶ θαυμάτων αὐτουργὸς γεγονῶς, πᾶσιν ἐφήπλωσας, τῆς εὐεργεσίας τὰς δωρεάς· καὶ νῦν Ἀγγέλοις συνών, σὺν αὐτοῖς πρέσβευε, σῶζεσθαι τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ἦχος γ'.

Ἦ ὑπὲρ τὸ αὔλον τῆς ζωῆς, ὃ ἦλθε βαλεῖν ὁ Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ἐν καρδίᾳ φέρων, Βίτων Μάρτυς ἀξιῶμνητε, ὑλικοῦ πυρὸς κατετόλμησας, ἀνδρικῶς αὐτῷ ἐπιβάς· καὶ τῇ τοῦ Πνεύματος δρόσῳ περιχεόμενος, ἐν αὐτῷ ἀφλεκτος ἔμεινας, καὶ τῆς ἀσεβείας τὴν ὕλην, ὡς καλάμην ξηρὰν κατέφλεξας, τῷ πυρὶ τῶν ἁθλῶν σου. Ἄλλ' ὡς τοῦ θεοῦ φωτὸς κοινωνός, καὶ τῆς ἐν μεθέξει θεώσεως μετέχων, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ἀθλητικοῖς πόνοις διαπρέψας, ἐν ἀτελείᾳ σώματος, πίστει τελείᾳ κατέσχευσας, τῶν ἀντεχομένων τῆς πλάνης, ἐν ἰσχυρῇ γεηρᾷ καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογῶν, πάντα κατέπληξας, τῇ ἀτρέπτῳ σου στάσει· ὅθεν

λέων ἀτίθασος, ὡς ἄρνιον προσῆλθέ σοι ἄκακον, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, ἐπιγνούς σε μάρτυρα. Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ἐνίσχυσον Βίτων θεόφρον, ψυχοφθόρων παθῶν κρατεῖν, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος γ'.

Ἦ ὃν ἐν ἀθλήσει θαυμαστόν, ὡς ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀριστεύσαντα, ἐν τῇ ἄνωθεν ῥοπῇ, Βίωνα τὸν ἐνδοξον, ἀθλητικοῖς ἐγκωμίοις στέψωμεν· ἐν πολλῇ γὰρ φρονήσει, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν περιεγένετο, πλούτου φθαρτοῦ ὑπεραρθείς, καὶ πόνοις πλείστοις ὁμιλήσας, ἐν ἀνδρείᾳ ψυχῆς. Καὶ νῦν τὸν ἁμαράντινον ἀναδησάμενος στέφανον, τῷ Ἀθλοθέτῃ Χριστῷ πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων αὐτοῦ τὴν ἁθλήσιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, ἡ προστασία πάντων καὶ βοήθεια, βοήθει ἡμῖν πάντοτε, ὡς ἂν τῶν βουλευμάτων τοῦ ἐχθροῦ περιγινώμεθα.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Θεὸς παιδὸς ἀνακείμενος, διανοίας εὐθύτητι, Βίτων παμμακάριστε τῷ Παντάνακτι, αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ ἄχραντον, προθύμως ἐζήλωσας, ἀφειδήσας τῆς σαρκός, καὶ ἀθλήσας στερρότατα, ὡς ἀσώματος· διὰ τοῦτο

χοροῖς τῶν Ἀσωμάτων, συναγάλλη ἐν ὑψίστοις, ὡς Ἀθλητὴς ἐνθεώτατος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ἦ οὔ πατὴρ τὴν ἀσέβειαν, ἐκ καρδίας ἐμίσησας, καὶ τοῖς τούτου ῥήμασιν οὐκ ἐνέδωκας, ἀλλὰ τὰ πάντα κατέλπιες, καὶ Χριστοῦ τοῖς ἰχνεσιν, ἠκολούθησας πιστῶς, δι' ἀγῶνων ἀθλήσεως, Βίτων ἐνδοξε· διὰ τοῦτο τῆς ἄνω βασιλείας, κληρονόμος ἀνεδείχθης, καὶ πρεσβευτὴς τῶν ὑμνούντων σε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Καὶ μαστίγων τὴν ἔφοδον, καὶ δεινῶν τὴν ἐπίτασιν, καὶ εἰρκτῆς τὴν κάκωσιν Βίτων ἐνδοξε, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν κατάφλεξιν, ἐν ᾧ μένεις ἀφλεκτος, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, ὑπομείνας στερρότατα, τὴν οὐράνιον, βασιλείαν ἀξίως ἐκληρώσω, καὶ Μαρτύρων ταῖς χορείαις, περιφανῶς συνηρίθμησαι.

Δόξα... Ἦχος πλ. θ'.

Ἦ οὔ Σταυροῦ τὸ κράτος ἀναλαβὼν, ἐν ἀσθενείᾳ φύσεως, ἀθλητικῶς ἠγωνίσω, καὶ τὸν ἰσχυρὸν ἐν κακίᾳ, καταβέβληκας δράκοντα, Βίτων ἀοίδιμε· Χριστὸς γὰρ ὃν ἐπόθησας, τοὺς σοὺς ἀγῶνας προσεδέξατο, καὶ ἐπαξίως σε ἡμίψατο, ἐπουρανίους

ἐπάθλοισι. Αὐτὸν ἰκέτευε Ἅγιε, ῥύεσθαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις... **Τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον.**

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεὸς παιδὸς τῷ Σωτῆρι κατηκολούθησας, καὶ μαρτυρίου ἀγῶσι στερρότως διέπρεψας, ἐναθλήσας ἀνδρικῶς Βίτων μακάριε· ὅθεν ὡς Μάρτυρα Χριστοῦ καὶ γενναῖον Ἀθλητὴν, ὑμνοῦμέν σε ἐκβοῶντες· Χριστὸν ἀπαύστως δυσώπει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προσφερόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνοούντων τὸν τόκον σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.**Μετά την α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.****Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.**

Ως θῦμα λογικόν, καὶ σεπτὸν ἱερεῖον, προσήχθης τῷ Χριστῷ, δι' ἀθλήσεως πόνων, καὶ στέφος ἀμαράντινον, παρ' αὐτοῦ Βίτων δέδεξαι. Ὅθεν πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων, τὴν ἀγίαν σου, καὶ ἀξιέπαινον μνήμην, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Θεὸς πάντων Ποιητής, καὶ Θεὸς καὶ Δεσπότης, τεχθεὶς ὑπερφυῶς, ἐξ ἀχράντου γαστρός σου, ἐρρύσατο τῆς πτώσεως, τῆς ἀρχαίας τὸν ἄνθρωπον, καὶ προστάτιν σε, καὶ καταφύγιον κόσμου, σὲ ἀνέδειξε, Θεογεννήτορ Μαρίας διό σε δοξάζομεν.

Μετά την β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.**Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.**

Πατὴρ σου τὴν τύφλωσιν, τοῦ ἀπειθοῦντος Χριστοῦ, εὐχῇ ἰασάμενος, ὡς πλήρης θείου φωτός, ὦ Βίτων μακάριε, ἤλασας τῷ σῶ λόγῳ, ἐκ παιδὸς τοῦ κρατοῦντος, οἶα Χριστοῦ θεράπων, τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα· ὁ πάντων γὰρ Δεσπότης, λαμπρῶς σε ἐθαυμάστωσε.

Δόξα... Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Πατὴρ τὸν συνάναρχον, Υἱὸν καὶ Λόγον Ἀγνή, καὶ Πνεύματι

σύνθρονον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ἀφράστως κυήσας, ἔλυσας τὴν κατάραν, τῆς Προμήτορος Εὐας· ἔβλυσας τοῖς ἐν κόσμῳ, εὐλογίας τὰ ρεῖθρα· διό σε Θεοτόκε, ἀπαύστως δοξάζομεν.

Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.**Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.**

Νέος ὑπάρχων κομιδῇ Ἀθλοφόρε, τὸν πολυμήχανον κατήσχυνας ὄφιν, φρονήσεως τῇ χάριτι κοσμούμενος· ὅθεν καὶ ὑπέμεινας, τῆς σαρκὸς σου τοὺς πόνους, ὥσπερ ἄλλου πάσχοντος, Βίτων Μάρτυς Κυρίου, καὶ τῆς ἀπόνου μέτοχος ζωῆς, μετὰ τὸ ἅγιον τέλος ἡξίωσαι.

Δόξα... Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Θεοχαρίτωτε Ἀγνή Θεοτόκε, τὸν προελθόντα ἐξ ἀγνῶν σου λαγόνων, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως καθικέτευε, ὅπως λυτρωθῇμεν, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ πταισμάτων λάβωμεν, τὴν συγχώρησιν Κόρη· σὲ γὰρ προστάτιν ἔχομεν Ἀγνή, καὶ θερμοτάτην, πρεσβείαν πρὸς Κύριον.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Πᾶσα πνοή...

Τὸ Εὐαγγέλιον.**Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.**

(Κεφ. κα' 12-19).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πρὸ δὲ τούτων πάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσιν, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου ἀποθήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἥ οὐ δύνησονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θριξὲς ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...**Καὶ εὐθὺς τὸ Ἰδιόμελον.****Ἦχος πλ. β'.**

Αθλοφορικῇ ἐκλάμπων εὐκλείᾳ, καὶ θέσει θεία θεούμενος Βίτων, τῶν σὼν καμάτων δρέπη τὰ ἔπαθλα, καὶ τῆς ὑπὲρ νοῦν τρυφᾶς ἀγαλλιάσεως· διό σου δεόμεθα· Τῆς τῶν παθῶν πικρίας λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκτενῶς Χριστῷ πρεσβεύων, διδόναι τὸ θεῖον ἔλεος.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

“Χριστοῦ Ἀθλητὴν Βίωνα μέλπω. Γερασίου”.

Ὤδὴ α'.**Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.**

Χαίρων ἀεὶ, τὴν ὑπὲρ νοῦν ἀγαλλίασιν, καὶ τῷ φωτὶ τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος, φωτισμόν μοι ἐξαίτει, ὦ Βίτων Ἀθλοφόρε, ὑμνολογοῦντί σε.

Πῆμα ζωῆς, τῆς αἰωνίου δεξάμενος, ἀπὸ παιδὸς μακάριε, τὸν νοῦν κατηύγασαι, εὐσεβείας τῇ αἴγλῃ, καὶ τῷ Σωτῆρι Βίτων, κατηκολούθησας.

Ανα Χριστῷ, εὐαρεστήσης κατέλπιες, τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν, καὶ πλοῦτον ρέοντα, καὶ θερμῇ διανοίᾳ, ἐδέξω τῇ ψυχῇ σου, χάριν τὴν ἄνωθεν.

Θεοτοκίον.

Εάρκα ἐκ σοῦ, λαβὼν Θεὸς ὁ ἄσώματος, σωματικῶν ἐρρύσατο, παθὼν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀνύψωσε τοῦτον, Παρθένε Θεοτόκε, πρὸς δόξαν ἄρρητον.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Εὐφῶς τὸ θεϊκόν σε περιέλαμψε, συνόντα νεάνισι Μάρτυς Βίτων, καὶ ἡ χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, μολυσμῶν ψυχοφθόρων σε ἐρρύσατο.

Εὐδόλως ὁ πατήρ συνῆκεν Ἄγιε, τὸ ἐν σοὶ γενόμενον θεῖον θαῦμα, ἀπολέσας δὲ τὴν ὄρασιν, τῇ ἀφῇ σου ὧ Βίτων τεθεράπευται.

Υπέστης ὥσπερ ἄλλου Βίτων πάσχοντος, ῥαβδίσιμα γνώμη ἀνδρειοτάτη, καὶ τὰς ὄψεις ἀπερρύσας, ἀοράτων ἐχθρῶν διὰ τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Γία Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, τὴν ἀναγνον κάθαρόν μου καρδίαν, καὶ τὸν νοῦν μου καταλάμπρυνον, μετανοίας γνησίας φέγγει δέομαι.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'.
Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εὐὐὐ ἄγωνα τὸν μέγαν τοῦ μαρτυρίου σου, ἀπεριτρέπτω καρδία Βίτων διήγυσας, καὶ καθεῖλες τοῦ

ἐχθροῦ τὰ μηχανήματα· ὅθεν τῆς δόξης κοινωνός, ἀνεδείχθης τοῦ Χριστοῦ, ὡς Μάρτυς τροπαιοφόρος, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν εὐφημούντων σου τὴν ἄθλησιν.

Θεοτοκίον.

Ως Θεοῦ φιланθρώπου Μήτηρ φιλάγαθος, ἐκδυσώπει ἀπαύστως Παρθένε Ἀχραντε, πάσης ῥύεσθαι φθορᾶς καὶ περιστάσεως, καὶ ἀκαθάρτων ἐννοιῶν, καὶ παντοίων πειρασμῶν, τοὺς πίστει ὑμνολογοῦντας, τῆς σῆς ἀφράστου λοχείας, τὸ ἀνερμήνευτον μυστήριον.

Ῥδὴ δ'.

Ὑμνῶ σε· ἀκοὴν γὰρ Κύριε.

Θαυμάτων, αὐτουργὸς γενόμενος, ἐνεργεία τοῦ Παρακλητοῦ, τῶν τιμωρῶν Ἄγιε, ἰᾶσαι χεῖρας τὰς παθούσας· διὸ τὴν ἐν σοὶ ἰσχὺν ἐθαύμαζον, οἱ σοὶ διώκται Βίτων παρμακάριστε.

Δαμπρότητι, ἀνδρείας Ἄγιε, ἀπημαύρωσας τὰς καρδίας, τῶν διωκτῶν· χαίρων γάρ, φέρεις τῶν πόνων τὰς ὁδύνas, Χριστὸν ἐνορῶν καρδίας ὄμμασι, καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνων θεῖαν δύναμιν.

Εσχύνθη, ὁ ἐχθρὸς καὶ πέπτωκε, τῇ ἀτρέπτῳ σου Βίτων στάσει· ὅτι στερεῶς ἤνεγκας, ἐν ἀπαλῷ σώματι Μάρτυς, στρεβλώσεις καὶ πᾶσαν ἄλλην θάσανον, κουφιζόμενος ἔρωτι τοῦ Κτίστου σου.

Εοῖς ἄθλοις, τοῖς θείοις κοσμοῦμενος, ὁδηγία τῇ τοῦ Ἀγγέλου, ὡς Ἀθλητῆς ἐνθεός, εἰς Ἰταλίαν παρεγένου, πρὸς πόλιν τὴν ἄνω ἐπειγόμενος, ἐνθα τὸ σὸν Βίτων γέγραπται πολίτευμα.

Θεοτοκίον.

Εμόνη, τεκοῦσα τὸν Κύριον, καὶ Παρθένος μετὰ τὸν τόκον, ἀφθορος ὡς πρὸ τόκου, μείνασα μόνη Θεοτόκε, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσιν ἐκκάθαρον, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου ἱκετεύω σε.

Ῥδὴ ε'.

Μεσίτης Θεοῦ.

Νέος ὢν σαρκί, τὴν ψυχὴν δὲ πολὺς Βίτων μακάριε, τοῦ Βελίαρ ἅπασαν, κατὰ σοῦ βουλήν Μάρτυς ἠκύρωσας, καὶ νομίμως ἀθλήσας, ἀνόμους καταβέβληκας.

Βαδίζων στερεῶς, τὴν ὁδὸν παρμάκαρ τῆς ἀθλήσεως, παραδόξως Ἄγιε, ὡς Ἠλίας πάλαι τροφήν ἄνωθεν, ὑπ' αἰτοῦ ἐδέχου, μεγάλως θαυμαζόμενος.

Εσχυῖ Χριστοῦ, ἐνεργῶν τὰ θαύματα ἐκάστοτε, δαιμονῶντας Ἄγιε, τῆς τοῦ πονηροῦ ἰάσω μάστιγος, καὶ τοῖς πᾶσιν ὧ Βίτων, παρέχεις τὰ ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Εὐὐὐ πάντων Θεόν, ἀπορρήτως τέσσα Πανάχραντε, τῶν ἀνθρώπων γέγονας, πύλη σωτηρίας καὶ ἀνόρθωσης· διὰ τοῦτο Παρθένε, ἀπαύστως σε δοξάζομεν.

Ῥδὴ ς'.

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ως ἐπέστης ἐν Ῥώμῃ ἰατρευσας, τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν Βίτων ἐνδοξε, δαιμονικῆς κακώσεως, ὡς θεραπὼν Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος.

Νοῦν τὸν σὸν ἀνυψώσας πρὸς Κύριον, τὰς τιμὰς λελόγισαι καθάπερ σκύβαλα, ἅς σοι Βίτων ὑπέσχετο, βασιλεὺς Ἀθλοφόρε ὁ ἄνομος.

Δενδότης τὴν κάθειρξιν ἤνεγκας, ἐνθα σὺν Ἀγγέλοις ὁ Κύριος ὤφθη σοι, χαρὰς πληρῶν σε Ἄγιε, καὶ παρέχων ἀήτητον δύναμιν.

Θεοτοκίον.

Μαριάμ Θεοτόκε Ἀπειράνδρε, ἡ τὸν Ζωοδότην Χριστὸν σωματώσασα, νενεκρωμένην πάθει, τὴν καρδίαν μου ζώωσον δέομαι.

Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εκ παίδων Χριστῷ, προσῆλθες Βίτων ἐνδοξε, ζεύσῃ ψυχῇ, καὶ

ἤθλησας στερρότατα, ἐν λόγοις τε καὶ θαύμασι, καὶ ἐν ἄθλοις αἰσχύνας τὸν δράκοντα· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· δυσώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Εξ ἀκανθόδους ρίζης βλαστήσας, ὡς φυτὸν ὠραῖον, καὶ ἄνθος εὐωδέστατον, δαυηλῇ καρποφορίαν Χριστῷ προσήγαγες, Βίτων Μάρτυς θεοδόξαστε· ἐν ἡλικίᾳ γὰρ ἁώρῳ, διανοία σοφῇ, τὰ πάντα ἡγήσῃ, καὶ πρὸς ἀθλητικούς ἀγῶνας ἀνδρικῶς ἀπεδύσω, ἐνδεδυμένος τὴν ἄνωθεν ἀήττητον δύναμιν· καὶ ἐν ἀσθενείᾳ σώματος μακάριε, τῶν ἀσωμάτων τοῦ σκοτίου δυνάμεων, κατηγωνίσῃ τὰς φάλαγγας, καὶ μέγα κατ' αὐτῶν ἡγείρας τρόπαιον, τῷ οἰκεῖῳ σώματι δοξάσας τὸν Χριστόν, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης καὶ Κύριον, τὸν σὲ λαμπρῶς θαυμαστώσαντα· ὃν ἀπαύστως δυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ιε' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ καλλινίκου Μάρτυρος Βίτωνος, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει τγ'(303).

Στίχοι.

Πάνυ νεαρᾷ ἡλικίᾳ ὁ Βίτων
Τὸν ἀρχαῖον θείοις ἄθλοις εἶλεν ὄφιν.
Δεκάτῃ ἡδὲ πέμπτῃ Βίτων θιότοιον
εὔρε πέρας.

Οὗτος ὥρμητο ἐκ τῆς Σικελῶν νήσου, πατέρα ἔχων τοῖς εἰδώλοις λατρεύοντα, καὶ πλούτῳ κομῶντα. Ἦθλησεν ἐν Ῥώμῃ ἐν ἔτει σωτηρίῳ τγ'(303) ἐπὶ τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως Διοκλητιανοῦ, τὸν δωδέκατον ἄγων τῆς ἡλικίας ἐνιαυτόν. Ἀναγεννηθεὶς τῷ θείῳ βαπτίσματι, ἐπλήσθη τῆς θείας χάριτος· ὑπὸ παιδαγωγοῦς τελῶν, φοβουμένους τὸν Κύριον, Μόδεστον καὶ Κρησκεντίαν καλουμένους, ἀνήγετο ἐν φόβῳ Κυρίου καὶ πάσῃ εὐσεβείᾳ. Θαύματα πλεῖστα ἐνεργῶν, καὶ ὁμολογῶν τὸν Χριστόν, πολλαῖς στρεβλώσεσι καὶ αἰκίαις καὶ τιμωρίαις ὠμίλησε· καὶ ῥάβδοις καταξανθεὶς, καὶ φρουρᾷ καθειρχθεὶς, καὶ πυρὸς ἀνώτερος φανείς, τῇ τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος δυνάμει, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῇ ιε'(15) Ἰουνίου μηνός, καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, τὰ γέρα τῶν καμάτων ληψόμενος· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον χύδην πηγάζει τὰς ἰάσεις τοῖς εὐλαβῶς προσιοῦσι.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὤδὴ ζ'.

Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Εἰρκτῆς τὴν ἐγκάθειρξιν στερρόως ὑπέστης, ἐν ἧ σε ὁ Κύριος, αὐλῶς ἐπεσκέψατο, παρέχων σοι δύναμιν, ὡς στρατιώτῃ αὐτοῦ, ᾧ πίστει ἐκραύγαζες· ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Λαμπόμενος χάριτι τοῦ Παρακλήτου, εἰσηλθες ἀπτόητος, τὸν

ἐκκαυθέντα κλίβανον, καὶ ἀφλεκτος ἔμεινας, τῇ θείᾳ δρόσῳ σοφέ, ψάλλων Βίτων Ἁγίε· ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ποσί σου προσέδραμεν ὥσπερ ἄρνιον, ὁ λέων ὁ ἄγριος, ὁ ἐπελθὼν σοι Ἁγίε· Χριστὸς γὰρ δοξάζει σε, ὁ ὑπὸ σοῦ δοξασθεὶς, ᾧ πίστει Βίτων ἔκραζες· ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ως εἶδον τὸ μέγιστον θεόφρον θαῦμα, Κυρίῳ προσέδραμον, πλήθῃ ἀπίστων Ἁγίε, Χριστὸν μεγαλύνοντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, μεθ' ὧν Βίτων ἔψαλλες· ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Εννήσασα Πάναγνε ἀνερμηνεύτως, τὸν πάντων δεσπόζοντα, τὴν θεῖαν ἀναγέννησιν, ἡμῖν παρεχόμενον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ὥφθης πᾶσι πρόξενος, καὶ πύλη σωτηρίας, τοῖς σὲ δοξάζουσι.

Ὤδὴ η'.

Τὸν ἐν καμίνῳ.

Εξ οὐρανοῦ ἐπφανείς, θεῖος Ἁγέλος δεσμῶν σε ἀπολύει, καὶ ἀστραπαὶ ἐπελθοῦσαι, μετὰ θρονῶν τὸν ναόν, εἰδώλων συνέτριψαν Ἁγίε, πάντων θαυμαζόντων, τὴν σὴν πλουσίαν χάριν.

Ρώμη Θεοῦ ἐνισχυθείς, ἐθριάμβευσας ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσι, καὶ ἐν ὁδῇ μετήλθες, πρὸς τὴν ἀγήρω ζωὴν, ὑμνεῖτε κραυγάζων τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, Βίτων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Απὸ σπαργάνων τῷ Θεῷ, ἀνετέθης πατρικὴν μισήσας πλάνην, καὶ καλῶς ἐναθλήσας, καὶ καθελὼν τὸν ἐχθρόν, ἐδέξω τὸν ἀφθαρτον στέφανον, παρὰ τοῦ δικαίου, ἀγωνοθέτου Βίτων.

Θεοτοκίον.

Εκκηνὴ πολύφωτε Θεοῦ, καὶ πυρίμορφε Ὑψίστου θεῖε θρόνε, Θεότοκε Παρθένε, τὴν ἐναγῇ μου ψυχὴν, δοχεῖον τῆς χάριτος ἐργασαι, τοῦ παμβασιλέως, Χριστοῦ ἐκδυσωπῶ σε.

Ὤδὴ θ'.

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Εσχὺν λαβὼν οὐρανίαν, ἐν ἀτελεῖ ἡλικίᾳ, θαυμάσια εἰργάσω ἐν τῇ γῇ, καὶ μεγαλύνας τὸν Κύριον, στερρότάτῃ ἀθλήσει, οὐράνιον νυμφῶνα κατοικεῖν, μετὰ τέλος τὸ θεῖον, ᾧ Βίτων κατηξίωσαι.

Μαρτυρικῶς ἡγωνίσῃ, καὶ καθεῖλες τὸ ὄφιν, τὸν πάλαι ἀπατήσαντα ἡμᾶς, καὶ καταπλήξας τὸν τύραννον, ὡς σοφὸς νεανίας, δι' ἄθλων καὶ θαυμάτων ἱερῶν, μεταβέ-

θηκας χαίρων, πρὸς δόξαν Βίτων ἄφθαρτον.

Θολαμπῆς τῷ Κυρίῳ, ὡς κλεινὸς Ἀθλοφόρος, παρίστασαι ἀεὶ σὺν Ἀθληταῖς διὸ θερμῶς σου δεόμεθα, ἡμῶν δέξαι τὸν ὕμνον, καὶ αἶτει ἡμῖν Βίτων ἐκ Θεοῦ, ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν.

Θεοτοκίον.

Ψπιστον Λόγον τεκοῦσα, μετὰ σώματος Κόρη, ρυόμενον ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς, τῆς ἀλογίας με λύτρωσαι, ἐννοιῶν ἀκαθάρτων, καὶ πάσης τοῦ Βελίαρ προσβολῆς, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, δοξάζω σε Πανύμνητε.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Θάτελεϊ ἡλικία, καταβαλὼν τὸν δυσμενῆ, καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸ πάθος, δοξάσας πόνοις ἱεροῖς, Βίτων ὁ Μάρτυς Κυρίου, ἀξιοχρέως τιμάσθω.

Θεοτοκίον.

Ητὸν Θεὸν τεκοῦσα, καὶ Βασιλέα τοῦ παντός, Θεοχαρίτωτε Κόρη, τῆς βασιλείας οὐρανῶν, ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντας, τὰ θεῖά σου μεγαλεῖα.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστώμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημειώσιν.

Εδωκας τὴν ἔφεσιν, ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ σου, τῆς ψυχῆς σου μακάριε, καὶ πᾶσαν κατέλιπες, τὴν ἐν κόσμῳ σχέσιν, καὶ πατρὸς τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν ἀσέβειαν ὁμοῦ, καὶ εὐσεβείας ἔργοις διέλαμψας, καὶ πόνοις τῆς ἀθλήσεως, τὸν πολυμήχανον δράκοντα, εἰς τὴν γῆν καταβέβληκας, Βίτων Μάρτυς θεόληπτε.

Εδωκας τὸ σῶμά σου, εἰς αἰκισμούς τε καὶ μαστιγὰς, δι' ἀγάπην τοῦ Κτίστου σου, ἀτρέπτῳ φρονήματι, Βίτων Ἀθλοφόρε, καὶ ἀνδραγαθήσας, ἐν ἀσθενείᾳ τῆς σαρκός, λόγοις καὶ θαύμασιν ἐδιέπρεψας, καὶ χαίρων ἀνελήλυθας, μετὰ τὸ τέλος τὸ ἅγιον, πρὸς παστάδα οὐράνιον, ἔνθα φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ωφθης ἐνθεώτατος, ἐν τῇ ἀθλήσει μακάριε, ὡς φωτὸς θείου ἔμπλεως, καὶ πᾶσαν ἡμαύρωσας, πλάνην δυσσεβείας, καὶ Εὐαγγελίου, τὰς ζωηφόρους διδαχάς, λαμπρῶς πιστώσας θαυμάτων χάρισιν, ἐδέξω τὸ διάδημα, τῶν σῶν ἀγώνων ἐπάξιον, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου σου, Βίτων Μάρτυς ἀήτητε.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, ἐν τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου, ἐνσκηνώσασα

Ἁγίε, ταύτην ἀπειργάσατο, πάσης ἀσθενείας, θεῖον ἱατρεῖον, καὶ καταφύγιον σεπτόν, τῶν τρυχομένων ποικίλοις πάθεσι· διὸ σε μακαρίζομεν, ὡς πρεσβευτὴν ἡμῶν μέγιστον, καὶ μεσίτην πρὸς Κύριον, Βίτων Μάρτυς ἀήτητε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'.

Ως ἀνακείμενος Θεῷ, ἀκλινῶς ἐπορεύθης τῆς ζωῆς τὴν τρίβον, ὡς ὑπερόπτης τῶν φθαρτῶν, Βίτων Μάρτυς θεόληπτε· οὐδόλως γὰρ ἐνάρκησας, ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἀθλήσεως, καὶ νικητὴς ἐν πᾶσιν ὤφθης, ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ· ὑπὲρ αὐτοῦ γὰρ προθύμως, τὴν ζωὴν ἔθηκας, καὶ ἐν χαρᾷ ἐδέξω, τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως· διὸ σου δεόμεθα, οἱ τελοῦντες τὴν μνήμην σου, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρεός, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρῥαγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου ἡ γ' Ὁδὴ καὶ ἡ ς' Ὁδὴ.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος βαρύς.
(Ψαλμ. ξγ').

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. η' 28-39).

Δελφοί, οἶδαμεν ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν· ὅτι οὐς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς· οὐς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, καὶ οὐς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν, οὐς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε. Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων· τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ

στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα· Καθὼς γέγραπται ὅτι “ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς”. Ἀλλ’ ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεσιῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρῖσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα (γ΄). Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς α΄.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ ἡ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν.

Τὸ Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

(Κεφ. ιε΄ 1-11).

Ἔπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλήμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἶρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Ἦδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν. Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ κλήμα οὐ δύναται καρπὸν

φέρειν ἄφ’ ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἁμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλήμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοὶ καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν. Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολύν φέρητε, καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί. Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ, καὶ ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· μένατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ. Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολάς τοῦ πατρός μου τητήρηκα καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνῃ καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάριον.

Νέος ὢν τῷ σώματι Ἀθλητά, ἀνδρείους ἀγῶνας, ἠγωνίσω ὑπὲρ Χριστοῦ, ὃν αἰεὶ δυσώπει, διδόναι Μάρτυς Βίτων, τοῖς σὲ ὑμνολογοῦσι, χάριν καὶ ἔλεος.

Δίστιχον.

Βίτων ὡς θυμίαμα δέξαι τὸν ὕμνον
ὃν σοι ὁ Γεράσιμος ὕφανεν ἥδη.